

Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 3/2002 - 35 pàgines

Sessió Ordinària del dia 11 d'abril del 2002

El dia 11 d'abril del 2002, dijous, es reuneix a la Casa de la Vall el M. I. Consell General, en Sessió Ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 16/2002, que és el següent:

Punt Únic: Preguntes al Govern amb resposta oral. (segons llistat annex)

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M. I. Srs. Francesc Areny Casal i Josep Àngel Mortés Pons, síndic general i subsíndic general, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sr. Miquel Alís Font
M. I. Sr. Francesc Areny Casal
M. I. Sr. Josep Areny Fité
M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany
M. I. Sra. Olga Benazet Dolsa
M. I. Sr. Francesc Casals Pantebre
M. I. Sr. Jordi Daban Alsina
M. I. Sr. Josep Dallerès Codina
M. I. Sr. Joan Albert Farré Santuró
M. I. Sra. Olga Forné Angrill
M. I. Sr. Patrick García Ricart
M. I. Sr. Josep Garrallà Rossell
M. I. Sr. Marcel Llovera Massana
M. I. Sr. Esteve López Montanya
M. I. Sr. Antoni Martí Petit

M. I. Sr. Jordi Mas Torres
M. I. Sr. Joan Monegal Blasi
M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons
M. I. Sr. Càndid Naudi Mora
M. I. Sr. Marc Pintat Forné
M. I. Sra. Clara Pintat Rossell
M. I. Sr. Emili Prats Grau
M. I. Sra. Maria Lluïsa Puig Montes
M. I. Sr. Antoni Riberaigua Sasplugas
M. I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa
M. I. Sr. Roc Rossell Dolcet
M. I. Sr. Guillem Valdés Alemany

El M. I. Sr. Síndic General ha excusat l'absència del M. I. Sr. Daniel Mateu per trobar-se fora del país.

També hi és present el M. I. Sr. Marc Forné Molné, Cap de Govern, acompanyat dels M. I. Srs. Juli Minoves Triquell, ministre d'Afers Exteriors; Enric Pujal Areny, ministre de Turisme i Cultura; Olga Adellach Coma, ministra d'Agricultura i Medi Ambient; Mònica Codina Tort, ministra de Salut i Benestar; Jordi Visent Guitart, ministre de Justícia i Interior, i Jordi Serra Malleu, ministre d'Ordenament Territorial.

Assisteix també a la sessió el Sr. Valentí Martí Castanyer, secretari general del Consell General.

(El M. I. Sr. Esteve López Montanya, secretari de la Sindicatura, llegeix l'ordre del dia)

(Són les 16.15h)

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, moltes gràcies.

Passem, doncs, al punt únic.

Punt Únic: Preguntes al Govern amb resposta oral. (segons llistat annex)

Passem, tot seguit, a les respostes del Govern a les diverses preguntes formulades que figuren al llistat que us va ser tramès ahir i procedirem, doncs, d'acord amb l'ordre que hi figura.

Passem, doncs, a la primera pregunta.

Pregunta amb declaració d'urgència al Govern presentada pel Sr. Josep Dallerès Codina, conseller general del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 9 d'abril del 2002 relativa al contingut de la carta tramesa per la ministra de Finances al secretari general de l'OCDE en relació al projecte d'aquell organisme internacional sobre la competència fiscal perjudicial.

Fou registrada amb el número 340-A i publicada en el Butlletí número 18/2002 del 10 d'abril.

Exposa la pregunta el Sr. Josep Dallerès.

Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Gràcies Sr. síndic.

En la carta que en data 28 de febrer de 2002 la ministra de Finances va adreçar al Sr. Donald Johnston, secretari general de l'OCDE, carta que

-val la pena recordar-ho-, per més que en la resposta que em va fer la Sra. ministra a la meva demanda d'informació diu que va ser tramesa en la mateixa data -així ho acredita l'encapçalament- aquesta, cosa curiosa, no ens va ser tramesa fins el dia 6 de març un cop entrada, ja, la nostra demanda d'informació i, després que haguessin aparegut dos articles a la premsa andorrana al respecte (un el 4 i l'altre el 6).

Em costa creure que la intenció de la ministra -la del Govern en definitiva- era la d'informar de manera tan meticulosa com vol deixar creure la resposta publicada al Butlletí del Consell

General del 25 de març. Quan a la Sra. ministra li ha interessat, sempre ha trobat el meu número de telèfon per comunicar-m'ho verbalment, cosa que he de reconèixer que ha passat més d'un cop, i li agraeixo, a l'espera que estigués la documentació... crec que, en tot cas, hagués pogut fer el mateix aquest cop.

Ara, bé, aquest no és el fons de la qüestió que sí, però, radica en l'exposat en la carta.

En la referida missiva el Govern andorrà diu, entre altres coses, el següent:

"... la transparència del país en quant a la inversió estrangera queda garantida per una banda perquè les inversions de més del 33 per 100 ... només poden ser efectuades per persones andorranes o residents de més de 20 anys i per la publicitat que es dóna dels responsables de societats en el Registre de societats mercantils, de lliure accés al públic."

Durant les darreres setmanes s'ha conegut el contingut d'una carta -una altra- adreçada aquesta pel director de Caldea a un grup francès del sector del joc internacional, que participa en el 33% del capital d'una societat mercantil andorrana -la "Societat de l'Oci del Pirineu, SA"- en uns termes que inequívocament fan veure que es tracta d'una cridanera demostració de l'existència d'una fidúcia consentida i acceptada.

L'actuació del director de Caldea ha estat avalada per la majoria lliberal del Consell d'Administració de la SEMTEE.

Cap desmentit, precisió o desautorització no ha sortit de l'Edifici Administratiu. Ni el ministre d'Economia ni la ministra de Finances no han considerat adient dir res.

En aquestes condicions es pregunta al Govern: Creu la ministra que la credibilitat d'Andorra pel que fa a la transparència del país en quant a la inversió estrangera, que pregonava en la seva carta, queda confirmada amb actuacions públicament explicitades i avalades institucionalment com la que acabem d'exposar?

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern el Sr. Cap de Govern. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Miri, en primer lloc, vostè Sr. Dallerès parla d'una cridanera demostració de l'existència d'una fidúcia consentida i acceptada. Jo li puc dir que no tinc elements, ara mateix, per poder dir això amb aquesta rotunditat com vostè ho diu. Si vostè els té, doncs, el felicito, però no ho veig tant així... I, a més a més, si entréssim en cridaneres demostracions de fidúcies consentides o acceptades d'alguna manera... no sé, potser anirem molt lluny perquè n'hi ha d'altres, segurament... però, aquest no és el tema, no?

El que em demana vostè és si alguna credibilitat del país es veu afectada per aquest cas, no? Jo, penso que la credibilitat del país depengui, i hagi depès de cada una de les inversions estrangeres que hi ha, o que hi ha hagut a Andorra en qualsevol moment.

En tot cas, no crec que depengui d'una sola inversió, sigui la quina sigui. Malament aniríem si en qualsevol país del món, una inversió sobre la qual algú pogués tenir dubtes, comprometés la credibilitat del país. Almenys la nostra voluntat és que no sigui així, i si en algun moment hi ha elements per creure que compromet la credibilitat del país, doncs, el Govern dins del marge de la llei podrà actuar.

Jo, penso també -i vull afegir-ho- que la credibilitat d'Andorra es reforçarà més quan presentem i discutim, tots plegats, una nova llei de societats, i les lleis que la complementin, com per exemple -ja ho hem dit un altre dia- una llei de comptabilitats, de responsabilitat dels accionistes en determinats casos, dels dirigents de les societats, en tot cas, etc. Coses que no són res més que el fet d'entrar en la dinàmica normal d'un entorn civilitzat europeu i de més transparència, en tot cas, en la major part dels casos, malgrat totes les incidències que hi ha en tots els països que coneixem, sobre el funcionament de societats.

Per tant, crec que, per mi, no és encertat pensar -bé, vostè no ho diu, vostè ens demana si ho creiem...- jo crec que no, que no afecta la credibilitat del país una participació d'una societat estrangera en un negoci andorrà o el que sigui. En tot cas, ja li dic, no tinc més elements que els que he comentat aquí, ara, per dir en aquesta contesta.

Gràcies Sr. síndic, de moment.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Dallerès vol replicar?

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Celebro que el Govern ho cregui així.

Demana que, vist que, doncs, ha mencionat tota una sèrie de lleis o tota una sèrie d'elements que no tenim, perquè n'hi ha uns altres que sí tenim, que són les lleis sobre blanqueig, etc., que efectivament no s'apliquen a aquest cas, però sí que poden donar tota una sèrie de línies a seguir, si en aquest cas, el Govern ha fet... o s'ha inquietat de veure si hi podien haver alguns indicis... perquè no deixa de ser una inversió bastant atípica de la manera com s'ha portat, i és en una administració pública... i tots sabem que dins del món dels negocis no se sol fer regals... i tots sabem que, en aquest cas s'estan pagant des de fa tres anys uns lloguers... i estan posant-se a disposició d'aquesta societat uns espais que no s'estan ocupant.

Jo no sé fins a quin punt això no pot inquietar una mica, i demanaria, en tot cas, que des del Govern es seguís amb rigor l'aplicació de tot això, perquè vostè mateix ha reconegut que hi ha unes lleis que no hi són, doncs, a l'espera de tot això, no sé... El Govern no ha fet cap investigació. No ha fet res... Perdó! retiro això... no ha tingut cura de fer cap investigació?

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern vol contestar?

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Moltes gràcies.

El Govern no ha fet una investigació en aquest cas perquè es tracta d'un tema comercial i, pel que sabem, va per la via d'una concessió administrativa d'acord amb la llei, espero que sigui d'acord amb la llei, no hi ha cap dubte, i el que sí que voldria dir és que en aquest cas, com en d'altres, no hem fet investigacions perquè no correspon fer-ne, i no tenim indicis de que s'hagin de fer. El lloguer comercial d'un espai per qui sigui, no és una cosa que ens hagi de preocupar si no hi ha activitats il·lícites en aquests espais; i de la mateixa manera voldria dir que de qualsevol altra mena de concessió que faci un altre comú, qualsevol d'ells, o qualsevol mena de disposició de terrenys públics que es facin en altres llocs i sobre els quals el Govern no intervé com vostè sap molt bé. Vostè també sap, perquè era síndic quan es va aprovar, que la Llei de blanqueig de diner d'Andorra és una de les més estrictes del món

occidental i, per tant, em sembla que podem estar tranquils... Tranquil no ho està mai ningú, certament, sobre l'origen dels capitals, però, sobre la seva utilització a Andorra, sigui quina sigui, em sembla que Andorra està demostrant cada dia que pot estar-ne. Podem estar-ne tots sense que puguem baixar la guàrdia en cap moment, en cap cas, ni en aquest ni en qualsevol altre. Quan es tracta de molts diners, lògicament s'ha de ser vigilant sobre el seu origen, però una vegada aplicats a activitats que siguin lícites, doncs, no hi ha d'haver cap inconvenient perquè l'Estat no tingui cap pèrdua de credibilitat... almenys, així ho espero.

El M. I. Sr. Síndic General:

Passem a l'apartat de les repreguntes.

Alguna repregunta?

Sí, Sr. Casals.

El M. I. Sr. Francesc Casals:

Gràcies Sr. síndic.

Per precisar això que deia el Sr. Dallerès, i independentment de la concessió, fa un mes - em sembla- aproximadament al BOPA es va publicar una llista... -diguem-ne- d'indicis que havíem d'observar tots plegats, i preocupar-nos en relació amb el blanqueig de diner. Un d'aquests fa referència als locals que estan tancats, que estan arrendats, i en els que no hi ha cap activitat.

En aquest cas concret, dins del recinte que s'ha construït a Caldea hi ha arrendats una quantitat important de metres quadrats: vuit-cents, per una quantitat important de diners: uns dos milions cada mes des de fa quatre anys, i allò està ple de pols i de trastos... Llavors la pregunta em penso que... i, jo, en tot cas, la faig en aquest sentit: si s'ha investigat, o es pensa investigar, perquè em sembla un cas paradigmàtic d'aquella recomanació que es publicava al BOPA fa cosa d'un mes.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Si es refereix vostè al Reglament d'aplicació que s'ha publicat ara, és clar, ni en aquest cas ni en cap altre que es pugui pensar a Andorra no hem

tingut un moment per fer-ho encara, perquè és una cosa recent. El que passa és que si vostè creu que és una investigació el que s'ha de fer, doncs, no sé... potser el Govern creu que hi ha aquesta i d'altres, segurament... No sé...

Això és un tema que no crec que aquí puguem, ara, concretar, tant com per dir-li el que farem en cada cas particular quan hi hagi sospites d'alguna cosa.

Si vol donar-me més precisions li agrairé.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, Sr. Casals.

El M. I. Sr. Francesc Casals:

No és el Reglament, és un comunicat tècnic que va publicar la unitat de prevenció i blanqueig que es titula: "Comunicat tècnic d'operacions susceptibles de comportar blanqueig de diners i valors", i el seu apartat 22: "Operacions de lloguer de pisos, magatzems o altres immobles en absència d'activitat o de dubtosa utilització".

En aquest cas no és de dubtosa utilització... sinó que és absència total d'activitat.

El M. I. Sr. Síndic General:

Si us plau, Sr. Cap de Govern, si vol contestar.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Si és que hi ha una absència d'activitat, com vostè diu, doncs, serà bo que es segueixin aquestes recomanacions que va dir la UCI, en aquest cas i, segurament, en molts més que es podran detectar a Andorra, i espero que només sigui aquest -en absència d'activitat- preferiblement a què hi hagi activitats sospitoses de cap mena, en cap lloc, i no solament al que vostè es refereix.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra pregunta? Cap?

Doncs, passem a la segona pregunta.

Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel Sr. Francesc Casals Pantebre, conseller general del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 4

de desembre del 2001, relativa a l'allargament dels horaris comercials

Fou registrada amb el número 1040-A i publicada en el Butlletí número 33/2001 del 10 de desembre.

Exposa la pregunta el Sr. Francesc Casals. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Francesc Casals:

Gràcies Sr. síndic.

Com que la pregunta és del mes de desembre vull precisar que va estar motivada pel Decret que va publicar el Govern en el seu moment sobre l'allargament dels horaris comercials... sinó, no s'entén massa, no?

Recordant les manifestacions del Sr. Cap de Govern del passat mes d'abril sobre la necessitat d'allargar l'horari lectiu, degut a la gran quantitat d'hores que els nens passen sense la companyia dels pares, pregunto si creu el Govern que l'allargament dels horaris comercials, sense cap mesura complementària, contribueix a resoldre aquesta situació?

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern la Sra. ministra de Salut. Teniu la paraula.

La M. I. Sra. Mònica Codina:

Gràcies Sr. síndic.

Sr. Casal, m'és plaent de poder respondre a aquesta pregunta atenent a les línies de la política social del Govern i del Grup Parlamentari Lliberal. Doncs, el Govern no ha allargat els horaris comercials, tal com vostè apunta en la seva pregunta -potser perquè és una pregunta, ja, de fa temps-; per posar-me, doncs, també a la seva disposició per contrastar una mica les seves dades amb les meves.

Quan l'any 2001, el Govern va analitzar la proposta d'horaris comercials per a l'any 2002, ho vam fer tenint en compte o intentant trobar en la mesura de les característiques del nostre país, l'equilibri entre l'activitat professional i la familiar, o més ben dit, el que entenem entre les necessitats socials que generen a l'entorn del que és l'estructura familiar, i les necessitats com a país de serveis que som, ja que el turisme és un dels eixos importants del que és el nostre teixit econòmic andorrà, i generador, al mateix temps, de molts llocs de treball.

Les dades comparatives de l'any 2001 al 2002, pel que fa als horaris comercials? Els horaris de tancament màxims autoritzats, a les 21 hores l'any 2001 eren de 100, l'any 2002 són de 92. Els de tancament a les 20 hores l'any 2001 eren 208, i l'any 2002 de 216. Pels dies de tancament autoritzat a les 19 hores, coincideixen 53 dies l'any 2001 i 2002. I els de tancament obligatori també coincideixen en 4 dies, tant pel 2001 com pel 2002.

Tot i coincidir l'any 2001 en els dies de tancament a les 19 hores, pel nombre de diumenges en la vigília de Nadal, per primera vegada, aquest any, el dia 1 de maig és de tancament a les 19 hores.

Així mateix, també les festes de Nadal, com que les entenem com unes festes molt familiars i, també, que són vacances escolars, l'any 2001 el tancament a les 21 hores es va iniciar a partir del dia 20 de desembre. I aquest any 2002, s'inicia a partir del dia 26, dia de Sant Esteve. Doncs, per minimitzar l'impacte que pot tenir sobre les famílies, sobretot pel sector comerç, el tancament a les 21 hores; però sense que això, també, i això ho entenem, afecti, doncs, el que és el nostre país, un país prestador de serveis, com a país turístic, i en el qual entenem que l'afluència més alta comença a partir d'aquestes dates.

Val a dir, també, que la mesura presa pel Govern no respon a la demanda que certes institucions de l'àmbit empresarial van fer en el seu moment. Malgrat això, van entendre les motivacions del Govern d'anar buscant aquelles propostes que permetin conjugar el que són les necessitats econòmiques del país amb les necessitats socials. Tot això fa que anem evolucionant cap al que anomenem l'estat del benestar, sense oblidar, ni deixar de banda, que som un país en què l'activitat econòmica ve en gran part generada pel turisme.

Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Casals voleu replicar?

Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Francesc Casals:

Gràcies Sr. síndic.

Ha donat una resposta molt completa i molt documentada. Jo li demanava concretament els dies en què s'allarguen els horaris comercials, hi

ha la paraula, aquí, sense cap mesura complementària. O sigui, en aquell moment, a veure, per resumir-ho, els fills d'empleats del comerç, que veuen arribar els pares a les vuit o quarts de nou, doncs, els veuen arribar una hora més tard.

No són mesures complementàries, i no sóc jo que les he d'establir. Però us demano, si això hi ha alguna manera de compensar-ho, a través de reglament laboral, amb hores a l'hora de dinar, o d'altra manera? Perquè el resultat és que, sí que en alguns dies potser es tancava a les vuit, i ara es tanca a les set. Aquesta Setmana Santa s'ha tancat a l'hora que es podia tancar. Les guarderies eren pràcticament totes tancades a les tardes. Una altra cosa, aquell que té canalla, ja no la veu durant el dia, i quan no sap on deixar-la, està desemparat.

Jo, les dades oficials no les tinc, però, parlar amb gent, sí que ho faig. I el que us demano, i us torno a demanar: si en aquests moments encara s'allarga l'horari comercial, en un sector, el del comerç on els caps de setmana no són precisament els de disfrutar amb la companyia de la família? I això ja sabem que ha de ser així, per les característiques del país. Però, s'ha pensat prendre alguna mesura complementària en aquells dies concrets, amb aquell personal concret, per les hores de més del vespre, que es compensin d'una altra manera per estar, diguem, quan toqui amb la família? El que jo us demano és això.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sra. ministra voleu contestar?

La M. I. Sra. Mònica Codina:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, Sr. Casals, a veure, pel que he pogut explicar, doncs, durant l'any no hi ha hagut un allargament dels horaris comercials respecte als anys anteriors. La qual cosa vol dir que anem avançant des d'un punt de vista d'intentar trobar aquest equilibri, però, tot i que no hem fet aquest allargament dels horaris comercials, el que sí que el Govern té previst, són diferents projectes i programes que permetin intentar arribar a trobar cada vegada un millor equilibri.

Tinc aquí una llista, si vol li en faig esment, o si més no em poso a la seva disposició per explicar-li, en el moment que vostè vulgui.

Sí que m'agradaria fer una reflexió: el fet de l'allargament o no dels horaris comercials, per mi, és, només, una pobra causa de què els pares no puguin estar amb els fills. Jo diria que va més enllà d'una reflexió molt més àmplia, que no només ve pels horaris comercials, sinó que ve d'altres aspectes, que vénen a l'entorn del que és l'entorn familiar de valors, de relacions entre pares i fills, molt més ampli. Jo el convido a tenir una xerrada amb mi, quan vulgui, respecte a aquest tema, i podrem trobar les solucions més adients.

El M. I. Sr. Síndic General:

Passem a l'apartat de les repreguntes.

Alguna repregunta al respecte?

Cap?

Passem, doncs, a la tercera pregunta:

Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel Sr. Francesc Casals Pantebre, conseller general del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 27 de febrer del 2002, relativa als acomiadaments de diferents treballadors del Grup Agrícola-Reig.

Fou registrada amb el número 197-A i publicada en el Butlletí número 9/2002 del 4 de març.

Exposa la pregunta el Sr. Francesc Casals. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Francesc Casals:

Gràcies Sr. síndic.

El proppassat dia 20 de febrer, el Partit Socialdemòcrata, en la roda de premsa setmanal, denunciava públicament les conseqüències socials derivades dels acomiadaments de diferents treballadors del Grup Agrícola-Reig. El mateix dia, el ministre portaveu manifestava l'estranyesa del Govern per aquests acomiadaments, ja que, segons va manifestar, vulneraven els compromisos adquirits en el moment de la fusió, així com la voluntat del Govern d'entrevistar-se amb els màxims responsables de l'entitat, i d'utilitzar totes les eines legals amb la finalitat que el grup bancari esmentat readmetés els treballadors acomiadats.

Ateses aquestes consideracions, es pregunta: Sap el Govern quants treballadors del Grup

Agrícol-Reig han estat acomiadats o han estat convidats a sol·licitar el que es coneix popularment com una "baixa voluntària" des que va produir-se la fusió d'ambdues entitats bancàries? Té coneixement el Govern si, en el futur immediat, es produiran nous acomiadaments o si es proposaran noves baixes voluntàries al grup bancari esmentat? Quins són exactament els compromisos adquirits en el moment de la fusió? A què va referir-se el ministre portaveu, que s'haurien incomplert? Un cop el Govern ha tingut coneixement dels acomiadaments, quins controls o inspeccions s'han realitzat al Grup Agrícol-Reig per a verificar si s'ha respectat l'estricta compliment dels compromisos adquirits o, si més no, de la normativa vigent en matèria laboral i, en quines dates? I, un cop realitzades per part del Govern les accions anunciades pel ministre portaveu, quants treballadors del Grup Agrícol-Reig han estat readmesos en els seus llocs de treball?

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern el Sr. Cap de Govern. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Sí, Sr. síndic.

Miri, primer voldria dir-li, Sr. Casals, que la preocupació del Govern, una vegada es conegué, l'any passat a l'estiu, la fusió de les dues empreses, fou com passa molt sovint en aquests casos, els excedents que hi pugui haver de persones doblades a la feina, o possibles tancaments d'oficines -com passa en altres llocs- no repercuteixi negativament en la massa laboral de les dues empreses. Però, l'evidència de què dos bancs fusionats d'una manera quasi automàtica generen un excés, en alguns llocs de treball de persones que fan la mateixa feina, era obvia per a molta gent.

Malgrat això, dins de l'explicació que van fer aquestes dues entitats a l'INAF, i que va, naturalment, ser tramesa al Govern, hi va haver una explicació de la seva intenció que consistia en fer-ho procurant que no hi hagués impacte sobre la massa laboral o, en tot cas, tenint cura, el màxim possible. I és tot el compromís que podien adquirir, perquè no tenien per què agafar-ne cap més, d'acord amb la llei andorrana... la que hi ha.

A partir d'aquí, es va... -el que li puc dir i contestant-li, ja, a la pregunta- és que hi ha

hagut dinou preavisos, i jo em vaig entrevistar dues vegades amb els presidents i directors dels dos bancs per aquest tema i per altres, però aquest va ser el principal. Els hi vaig demanar de fer-ho per això. I ha hagut dinou preavisos d'acabament de contracte, és a dir, un acomiadament amb preavis, no? Quant a la baixa voluntària... no hem fet servir aquest sistema anomenat baixa voluntària, no s'ha fet servir de cap manera, ni cap incitació, ni cap mena de pressió, naturalment perquè se'n anessin amb baixa voluntària. S'han donat aquests avisos, i s'han aplicat.

El que també se m'ha dit, i no tinc constància del contrari, és que van escollir amb molta cura les persones avisades, perquè és clar, d'una massa de dos-cents d'un banc, i de cent seixanta de l'altre, podien i havien d'escollir, és clar... I, per tant, no solament per necessitats de l'entitat d'acord amb els doblatges de feina, sinó també per tenir molt en compte les persones joves, les persones preparades, amb més facilitat de mobilitat que d'altres, van procurar triar la gent que sabien del cert que no tindrien cap dificultat -segons van dir- per trobar feina. I de fet això és així. Totes les persones que han sortit després d'aquest preavis han trobat feina avui en dia, avui dia estan recol·locats. Ahir mateix vaig telefonar per estar al corrent de l'últim moment. Se m'ha dit que hi havia alguna persona que ha preferit anar a fer algun master de formació complementària abans de tornar a reprendre el treball. I també és una certesa sense que ho diguin els bancs que avui en dia dins del sector bancari hi ha necessitat de mà d'obra, sortosament, qualificada també.

Nous acomiadaments, en principi, no hi contem. I si les circumstàncies econòmiques són les que són no tenen perquè contar-hi segons ells, pel que he dit, perquè hi ha manca de mà d'obra. Més endavant no ho poden saber, ni aquestes entitats ni cap altra entitat del país, ni ningú pot assegurar que en el futur qualsevol entitat, qualsevol tipus de negoci a Andorra no faci acomiadaments d'acord amb la llei.

Per tant, més que compromís era la voluntat de fer aquesta fusió amb el mínim cost social.

Per part del control del Govern, és clar, sobre aquests compromisos que no eren tals. No hi ha control del Govern. El que he fet és això, és intentar saber si hi havia un futur de continuació d'aquests acomiadaments, i de moment se m'ha dit que no és així... que no hi és.

I, tampoc hi han hagut controls laborals perquè no hi ha hagut cap denúncia per no haver-se aplicat correctament la legislació andorrana. Per tant, no crec que sigui procedent pel fet que hi hagi hagut en un cas concret -l'únic que s'ha parlat en aquesta sala- uns acomiadaments, quan n'hi han hagut molts més en altres llocs, que el Govern hagi d'actuar dirigidament contra aquesta empresa sense una denúncia prèvia, que és com s'ha actuat sempre a Andorra amb els mitjans que tenim. Per tant, no hem hagut de fer més gestions, com vostè em pregunta, perquè segons se m'ha dit, tots han trobat feina, excepte alguna persona que ha anat a fer un complement d'estudis -segons també se m'ha dit. Naturalment, jo això no puc certificar-li, en tots els altres casos se'ls ha buscat la feina per part del mateix grup Agrícola-Reig.

Això és el que li puc contestar ara mateix.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Casals vol replicar? Sí, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Francesc Casals:

Gràcies Sr. síndic.

Primer, que una fusió comporta quasi automàticament el que se'n diu vulgarment "compressió de plantilla" això ja ho sabem. El problema és que, l'endemà mateix de la fusió se'm va demanar, personalment, des de la premsa què en pensava; i vaig manifestar la meua inquietud sobre aquest punt. Precisament, l'endemà vaig sentir, i tothom va llegir, doncs, al ministre portaveu del Govern parlar d'uns compromisos, segons els quals això no seria així, i també, als directius de la banca dient que això no seria així, de cap manera. Per tant, el personal de la banca va quedar tranquil fins que li ha arribat la notícia.

Baixes voluntàries, perdoneu-me que no tinguem les mateixes fonts, però tothom que ha estat acomiadat va tenir l'opció de rebre un acomiadament amb preavis o de demanar una baixa voluntària, i van escollir el que van voler, però, n'hi han hagut.

Tothom està recol·locat?... En la premsa, últimament, han sortit un parell de cartes dient que encara no n'estaven, i jo conec gent que encara no n'està...

El criteri pel qual els van acomiadar?... La formació, la joventut, tal... tal... El personal del banc diu que el criteri triat ha estat el del més fàcil d'acomiar o el que menys temps portava

a l'empresa... però, bé, això cadascun fa com vol, i com diu ben bé la legislació andorrana, doncs, no ho prohibeix. I, precisament per això, i, aquí, és on poso la repregunta, aquest cas és paradigmàtic però n'hi ha d'altres. I el que nosaltres volem demanar des del Grup Socialdemòcrata és si no creu el Govern, precisament, que ja comença a ser hora, i urgentment de legislar el règim d'acomiadament en aquest país? Que no sigui absolutament tan lliure com és, d'una banda; i de l'altra, insistim en la creació d'una borsa de treball amb el nom que el Grup Liberal li vulgui posar, però acoplada a un subsidi d'atur perquè la gent, en aquest cas concret, i en d'altres... En aquest cas concret, hem tingut dos testimonis de situacions personals difícils. Un subsidi d'atur que ajudi a la gent durant un mes, dos mesos, tres mesos, fins que es puguin recol·locar sense passar aquestes angoixes, perquè la resta d'entitats del sector bancari - haurem de buscar les xifres-, però no ha readmès ni de bon tros els que han sortit d'aquesta, Sr. Forné.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, Sr. Cap de Govern, teniu la paraula per contestar.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Sí, jo voldria dir-li que vostè em sembla que ha dit -si m'equivoco m'ho diu- que han acomiadat als que eren més fàcils de d'acomiar perquè tenien menys temps de permanència. A veure, jo ho celebro que hagi estat així, perquè el que és més lamentable és que una persona que porta molts anys en una empresa, i en els únics sis mesos de preavis que se li pot donar sigui acomiadat... Vostè sap, com jo, segurament, que algunes empreses d'Andorra ho han fet això, que en alguns casos s'han dedicat a dir a la gent de més anys d'estada a la casa, que potser té dificultats d'adaptació a les noves tecnologies, malgrat que el comiat sigui més llarg de fer, però són sis mesos no és més. És preferible que una entitat, en aquest cas, la que estem parlant o qualsevol altra, opti per acomiadar persones que fa poc temps que estan a l'empresa, i no aquelles que fa molts anys que hi són i, per tant, tenen una expectativa amb més dificultat per trobar una nova feina. Així és com m'ho havien explicat a mi, no sé si ho he entès bé com vostè ho deia.

Per altra part, tot el que hem explicat sobre el que ens insta, aquí, nosaltres tenim el nostre compromís electoral i el nostre programa, i vostès tenen el seu, i en el moment que portem el nou Reglament Laboral, en el qual la ministra està treballant, es veurà a la comissió legislativa i aquí, després, quins són els plantejaments que fa el Grup Parlamentari Lliberal sobre aquest tema, i veurem els de vostès, i veurem si es poden compaginar el millor possible pel país i per l'interès de tots, que per això estem aquí.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna repregunta al respecte?

Sí, Sr. Casals demanaria d'atenir-se estrictament a la matèria objecte de la pregunta.

El M. I. Sr. Francesc Casals:

Més que res per replicar el que ha dit el Sr. Cap de Govern.

Cadascú porta la política laboral com vol a casa seva i a la seva empresa, però la gent de menys temps i més "barata d'acomiadar" -que jo dic- són, precisament aquests, que no compten amb que els hi passarà això que vos dieu, i que es troben, d'entrar a treballar el divendres a les nou del matí i a les deu són al carrer, i encara no saben per què...

És això el que estic dient.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, Sr. Cap de Govern, vol contestar?

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Última rèplica si us plau.

És per dir que malgrat tot, és veritat que pot passar això, però, pensin que dins del sector bancari en general, no concretament en aquestes dues empreses, l'expansió dels últims anys ha fet que la plantilla de tots els bancs ha crescut molt i, ara, ha arribat un moment en què aquests dos casos potser han crescut massa a partir del moment que s'han fusionat. Si no s'haguessin fusionat, segurament, hagués continuat tota la mateixa gent i, malgrat tot, amb una plantilla de més de quatre-centes persones entre els dos bancs -prop de cinc-centes, em sembla- si la fusió es tradueix en

l'acomiadament de dinou persones, d'alguna manera és un dany reduït, per dir-ho així... Sempre és lamentable, però, no deixa de ser que són persones que a mi, segons crec encara, si hi ha algun cas que no s'ha recol·locat, em sabrà greu de constatar-ho, i jo espero, en tot cas, que no sigui difícil de recol·locar-lo molt aviat.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra repregunta?

Bé, passem, doncs, a la quarta pregunta.

Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 7 de març del 2002, relativa a la reunió mantinguda pel ministre d'Exteriors al Vaticà. (Reg. 231-A)

Fou registrada amb el número 231-A i publicada en el Butlletí número 12/2002 del 13 de març.

Exposa la pregunta el Sr. Jaume Bartumeu. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Bé, efectivament, aquesta pregunta és per mostrar, aquí, en aquest Consell General, la nostra perplexitat davant de la facilitat amb la qual el ministre d'Exteriors -o el Govern-... ja sé que aquesta mateixa interposició, el Govern o el ministre, va aixecar una mica la susceptibilitat del Sr. ministre, prenent que jo li volia incriminar altres coses.

Hauré de ser molt ràpid, Sr. síndic, perquè sinó de l'altre costat em renyaran perquè parlo massa.

Però, el que vull dir amb això és el següent:

Ens hem assabentat per la premsa que el Sr. ministre d'Exteriors ha fet unes declaracions públiques que surten a la premsa en les quals vol establir un sistema permanent que permeti assegurar en el futur... -estic llegint- que la successió del Bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra es faci amb antelació suficient.

I deia a l'exposició de motius que com sigui que el ministre d'Exteriors no havia jutjat necessari informar al Consell d'aquesta transcendental proposta de concordat que es deia a la premsa que estava elaborant, un concordat que tal com

el formula la premsa tindria abast institucional. Volem saber quina és la proposta concreta que està negociant amb l'Estat del Vaticà; i, si creu el Govern que poden fer públic propostes com aquestes sense haver-ho discutit abans dins la seu parlamentària?

Aquesta és la pregunta.

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern el Sr. Cap de Govern. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

És només una puntualització abans de què el Sr. ministre li doni més detalls.

No és ni prudent ni imprudent perquè no hem fet una exposició de cap concordat, sinó d'unes intencions de fer concordats o d'arribar a acords concordataris. El Sr. ministre li ensenyarà.

El Govern ha de fer la seva feina intentant arribar a possibles acords d'aquest caire tan importants. Naturalment quan sigui el moment de poder concretar alguna cosa, sí que llavors es publicaran a la comissió legislativa corresponent, amb els tres grups parlamentaris per arribar, possiblement, en aquest cas més que en cap altre, a un consens. Però no s'ha publicat res, només s'ha dit que el ministre estava fent la seva feina, i li passo, si em permet Sr. síndic, la paraula, perquè expliqui amb més detalls...

El M. I. Sr. Síndic General:

El Sr. ministre d'Afers Exteriors, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Juli Minoves:

Gràcies Sr. síndic.

La relació d'Andorra amb la Santa Seu, el tercer veí d'Andorra, ha estat sempre una bona relació en el que el nostre Estat ha tingut cura particularment, vist el fet que un dels caps d'estat del nostre copríncipat és un Bisbe de l'Església Catòlica nomenat pel Sant Pare. Després de la Constitució, i en aplicació dels seus preceptes, ha pertocat al Govern garantir el contacte fluid i la comunicació adient amb els estats, mitjançant, com és natural, el ministeri d'Afers Exteriors i la diplomàcia andorrana que en depèn; (durant la malaltia i després de la

defunció de l'ambaixador Mas, he assegurat personalment aquesta relació).

Particularment, en el decurs del mes de maig de l'any 2001, vaig visitar l'Estat del Vaticà on vaig mantenir una sèrie de reunions de treball que venien a definir i a continuar els laboriosos treballs del meu predecessor immediat i de l'ambaixador, públics en tots els mitjans del país, per aconseguir que la successió de l'actual bisbe i copríncep, Monsenyor Joan Martí, que s'acosta de l'edat de jubilació marcada per l'Església, es fes sense trasbals i amb naturalitat, a fi que la figura del copríncep no se'n veiés afectada. Això es va aconseguir, -i voldria aprofitar aquest moment per retre tribut a la figura i a la gran tasca en aquesta àrea, del malaguanyat Manuel Mas- com és conegut, ja que els mitjans se'n feren ressò en el seu dia. L'acció diplomàtica d'Andorra contribuí, doncs, al fet que la Santa Seu designés un bisbe coadjutor per a la diòcesi d'Urgell, i elevés a Monsenyor Martí, pels seus mèrits personals, al rang d'Arquebisbe *ad personam*.

Les converses amb la Santa Seu sobre la possibilitat d'establir un acord permanent d'amistat i cooperació, com Andorra va fer l'any 1993 amb Espanya i França, que versis sobre diferents aspectes de la relació bilateral, han fet sempre part del diàleg d'Andorra amb la Santa Seu, i és doncs, normal que aquest diàleg continuï, i en algun moment frueixi en acords concrets, com ha dit el Cap de Govern, abans. Per respondre a la primera pregunta, doncs, del conseller socialdemòcrata, encara no ens trobem en aquesta fase, i de moment no hi ha, doncs, cap proposta concreta d'àmbit general, sinó que es tracta d'un diàleg natural entre els caps de les diplomàcies respectives, en particular el ministre Monsenyor Jean Louis Tauran i jo mateix, durant la visita a la qual es refereix la pregunta.

D'altra banda, la informació que el meu col·lega, el ministre Portaveu va facilitar a la premsa en la roda de premsa setmanal, és la informació general i natural d'una visita ministerial oficial a la Santa Seu, pròpia de la funció del ministre d'Afers Exteriors, fent esment de la continuïtat dels temes que ja s'havien tractat en altres ocasions, i particularment de la possibilitat que en algun moment s'estableixi un conveni d'amistat i cooperació, amb l'apel·lació que requereixi, entre ambdós estats sobirans. Aquest conveni podria, entre altres, cercar a establir mecanismes per evitar seus vacants massa

llargues a la diòcesi d'Urgell, consolidant el que el Govern ja va aconseguir en la seva gestió per a la successió actual. No dubtin, Vostres M. I. Senyories que si en algun moment futur em concretessin de manera ferma temes i terminis en una negociació d'un conveni amb la Santa Seu, el Govern farà els tràmits escaients perquè el Consell, segons els ordenaments constitucionals, pugui acomplir la seva tasca en la matèria.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Jaume Bartumeu, vol replicar? Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, primer el Sr. Cap de Govern en la seva primera intervenció diu: "El Govern no ha publicat res."... Insisteixo: vaig sentir a més a més el ministre, ara li acaba de recordar, Sr. Cap de Govern, que algú des de l'Edifici Administratiu va dir que s'estava treballant en un concordat... i, per tant, es va fer públic que s'estava treballant en un concordat i vostè diu que no s'havia fet públic res.

El Sr. ministre, primer, en una definició que de ben segur no surt de les cartes diplomàtiques o de la geografia diplomàtica sinó de relacions en les quals jo no puc entrar perquè sóc agnòstic, -perquè he de suposar que ens estava parlant del seu- diu que "l'Estat del Vaticà és el tercer veí d'Andorra"... Jo només en veig dos de veïns geogràfics d'Andorra que son Espanya i França.

Insisteixo des del meu agnosticisme.

El diàleg natural porta a què hi hagi una visita i que aquesta visita després sigui tractada als mitjans pel bon saber fer del ministre Portaveu.

Bé, ara, almenys, amb aquesta contesta he pogut copsar perquè aquesta visita havia estat objecte de gran informació per part del ministre Portaveu, i una altra visita que vam descobrir veient la televisió, en la qual vam tornar a veure el ministre assegut allà, al Vaticà, no devia ser -ho he apuntat perquè no em voldria equivocar-ministerial i oficial perquè ningú en sabia res, ni fins i tot probablement la mateixa majoria.

En tot cas, amb aquesta, que és la que motivava la meva pregunta, insisteixo que, aquí, hi ha un problema, Sr. ministre. Vostè ens ha fet una explicació del que ja sabem, i que a més a més

no li preguntàvem. Hi ha un problema i és greu: a la Constitució diu el que diu, i diu que és molt respectuós dels respectius ordenaments constitucionals. L'hauria d'haver tornat a llegir; la Constitució diu que la successió dels coprínceps es fa respectant els seus respectius ordenaments. Si es fa així, no veig que ve a fer aquí un concordat com el que vostè, -tot i que el Sr. Cap de Govern diu que no n'hi ha cap de fet-com el que vostè defensa perquè ho va fer dir a la premsa, i ho acaba de tornar a dir, aquí.

Però, en tot cas, si en la comissió virtual d'Exteriors també baixa del cel, i toca de peus a terra, doncs, potser en podrem parlar.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, algú del Govern vol respondre?

Sí, Sr. Cap de Govern teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Jo, voldria puntualitzar, si és que no ho he dit prou bé abans, que jo quan dic que no s'ha publicat res vull dir que no s'ha publicat cap document.

Si el Govern fa un treball, i està estudiant possibilitats de fer un concordat podem dir perfectament que ho estem fent, i no hem de transmetre res d'això a ningú, perquè és un treball preparatori; perquè malament aniríem si ho haguéssim de fer així, em sembla a mi... No hi ha cap govern del món que quan comença a parlar amb altres governs, i en el moment que comença a fer alguna puntualització hagi d'informar al seu propi grup parlamentari i a tothom. Hi ha una feina prèvia de desbrossament de treball que pot durar el temps que sigui.

Quan hi hagi propostes concretes, sí que hi haurà alguna cosa a publicar, però no hem publicat res. No hem sembla que m'hagi contradit, em fa l'efecte.

Per altra part, l'ordenament de cada successió és el que és, però, es va constatar clarament, i la història ens ho recorda a tots els que som aquí, o a quasi tots, sobretot als que tenim una edat certa o una certa edat, que hi han hagut moments en els quals la successió d'una part del copríncipat quedava penjada d'un fil. No és el cas del copríncep francès pel qual el seu procediment, com sap també, -o més vostè que jo-, és automàtic. Una vegada el copríncep

francès deixi de ser-ne per mort, o pel que sigui passa a ser el president del Senat, com ha estat el cas amb el Sr. Alain Poher dues vegades.

Però, pel costat de la Mitra és diferent. Va passar un cas, que fins i tot en aquesta sala va quedar clar que el copríncep Malla era copríncep, però, de la manera com es va fer, encara hi havia qui dubtava de si realment havia vingut aquí com a copríncep.

L'acta del Consell General, que jo m'he llegit, naturalment, rebia el copríncep Monsenyor Malla com a tal, com a copríncep, però, va ser un copríncep d'una altra diòcesi, etc. no? I, podia ser que tardés temps en ser nomenat.

Per tant, penso que arribar a un concordat o a la forma que sigui -diem, ho repeteixo, així- amb la Santa Seu perquè la successió del Bisbe de la Seu d'Urgell estigui garantida i no permeti cap vacant, segons la qual resultaria que les lleis haurien d'estar firmades automàticament per un copríncep i pel Sr. síndic, d'una manera que no preveu la Constitució per aquest cas -perquè no preveu aquest cas-, és preferible... És preferible arribar-hi, i jo estic convençut, i aquí, ho repeteixo, tal com ha dit el Sr. ministre, que les gestions que es van fer per obtenir el nomenament d'un bisbe coadjutor, que va ser per això que es va nomenar, no va ser per cap altra cosa, no hi ha cap altra diòcesi com la d'Urgell a l'Estat espanyol ni, segurament, a cap altre Estat del món catòlic en el qual hi hagi un bisbe coadjutor del mateix volum. En canvi, a Andorra es va fer, ja es va fer per tenir un bisbe coadjutor disposat a assumir la responsabilitat de copríncep en el moment en què el bisbe Joan Martí, l'arquebisbe i copríncep, arribi a la seva jubilació acceptada.

Per tant, em fa l'efecte que no hi ha hagut, en cap moment, per part del ministre res que hagi pogut ferir la sensibilitat parlamentària de ningú. Em sembla que hem fet la feina que havíem de fer, i la seguirem fent així, i arribarà a aquesta sala, espero, una proposta, per poder-la discutir.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, en l'apartat de les repreguntes, alguna repregunta?

Sí, Sr. Josep Dallerès, teniu la paraula.

... Havíeu demanat la paraula... Perdó... Sí, sí, contesteu.

Sr. Bartumeu. Sr. Bartumeu, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

A veure, Sr. Cap de Govern, el Sr. ministre ens havia fet una part d'història... i vostè encara la va a buscar més lluny.

Aquí ens hauríem d'intentar situar en l'àmbit constitucional i, per tant, el que va passar amb el bisbe de Lleida que assumia la diòcesi d'Urgell està fora de l'àmbit de la Constitució i, el que fes o deixés de fer el Consell General en aquell moment que, com vostè diu, els que ens ho hem llegit o els que ho recorden, doncs, sabem com va anar, no té res a veure amb el que estem parlant aquí... al meu entendre.

El que estem parlant, aquí, és com es segueixen els respectius ordenaments per la successió dels coprínecs tal com diu la Constitució. Per tant, el cas de Lleida, jo no crec que sigui el bon cas...

Però, a mi el que em preocupa de tot això és que ara resulta que estàvem parlant del concordat i del Vaticà, i ens apareix una mena de filigrana sobre la interpretació de l'article 5, perquè en cap moment en la meva pregunta -5 del Reglament del Consell, perquè se m'entengui on vull anar- en cap moment de la meva pregunta jo no estava dient que ni el Sr. ministre d'Exteriors ni vostè, Sr. Cap de Govern, tenien obligació de portar-nos aquí cap mena d'esborrany de concordat... Però, és clar, com que jo he arribat de viatge i he obert una carta on vostè, tot i que m'envia la documentació que m'havia d'enviar, em torna a dir que vostè creu que no m'ha d'enviar la documentació, veig que és clar... que continuem en un debat que jo no he promogut, però que ja que ha sortit, l'havia de contestar, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Vol contestar Sr. Cap de Govern?

Sr. Josep Dallerès voleu formular una repregunta?

Sí, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Gràcies Sr. síndic.

La intervenció del Sr. ministre ha assimilat aquest possible concordat amb el tractat que es va signar amb França i Espanya.

La pregunta és molt senzilla, és a dir: sap el Sr. ministre que justament aquest tractat que es va signar amb França i Espanya, prèviament, es

va informar al Consell, i es va haver d'informar sempre el Consell des del primer moment?

I, segona part de la pregunta: creu el Govern que informar prèviament al Consell General pot ser contraproductiu pel que està fent?

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, Sr. ministre d'Afers Exteriors teniu la paraula.

El M. I. Sr. Juli Minoves:

Gràcies Sr. síndic.

Miri, jo sóc molt respectuós del rol del Consell, i crec que si ens trobem en un moment o en una fase, doncs, de negociació amb el Vaticà d'algun tema que pugui tocar directament el cos del copríncep, crec sincerament que serà molt bo de compartir-ho amb el Consell, i poder-ne parlar.

De moment no estem en aquesta fase, estem en una fase molt preliminar i en la qual estem, doncs, explorant la situació seguint una mica amb les converses que va tenir l'ambaixador Mas i els meus predecessors. I em sembla que en aquest moment, doncs, fins que no tinguem més coses per elaborar, potser no és el moment més adient. Però, no dubti pas que en el moment que tingui, doncs, idees concretes i un diàleg una mica més elaborat, en faré partícip el Consell.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra repregunta?

Bé, passem, doncs, a la pregunta número 5.

Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 12 de març del 2002, relativa a l'acord de cooperació amb la Unió Europea. (Reg. 250-A)

Fou registrada amb el número 250-A i publicada en el Butlletí número 12/2002 del 13 de març.

Exposa la pregunta el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

Aquesta pregunta la vam formular, efectivament, el dia 12 de març. Com que el Govern sempre espera per poder informar al Consell General quan creu que hi ha alguna cosa important, i els consellers generals som uns àvids lectors de la premsa matutina per anar-nos assabentant del que fa el Govern, aleshores ens vam assabentar que havia vingut el ministre Sr. Lucas, i vam llegir amb interès que havia manifestat que volia arribar a Andorra... a ajudar a Andorra, perdó!, a fer arribar a Andorra l'ajuda d'Espanya per aquest acord de cooperació amb la Unió Europea.

Per tant, jo preguntava: quin era el text d'aquest conveni de cooperació que el Govern vol signar amb la Unió Europea?

... És clar, llegint-me els diaris d'ahir al matí, a més a més, em vaig assabentar que el Sr. Cap de Govern havia anat a Madrid, i havia dit que l'acord de cooperació seria presentat en un moment o altre durant la presidència espanyola que s'acaba d'aquí a poques setmanes, no?

Quan se m'hagi contestat aquesta primera pregunta parlarem d'aquesta altra qüestió, si el Reglament no ens ho prohibeix.

Per tant, la primera pregunta és: quin és el text d'aquest conveni de cooperació que el Govern vol signar amb la Unió Europea?

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, respon pel Govern el Sr. ministre d'Afers Exteriors. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Juli Minoves:

Gràcies Sr. síndic.

En els darrers comicis electorals, un dels temes recurrents va ser la relació d'Andorra amb la Unió Europea. Els grups d'aquesta Cambra coincideixen en voler un major apropament d'Andorra a la realitat de la Unió Europea, i el Govern impulsa la idea d'un acostament progressiu adaptat a la realitat andorrana i que acompanyi, sense traumes, la nostra economia i la nostra societat vers Europa.

Des de la conclusió de l'acord d'Unió Duanera de 1990, acord que ha beneficiat sens dubte a ambdues parts des de la seva entrada en vigor, aviat farà onze anys, el Govern s'ha preocupat d'aprofundir la relació amb la Unió Europea

seguint aquesta línia. L'any 1997 es va cloure el protocol veterinari que completava l'acord d'Unió Duanera i permetia l'intercanvi d'animals vius i de productes animals entre Andorra i la Unió Europea. L'any 2000 cloïem la negociació dels acords trilaterals de circulació, sojorn i establiment de nacionals propis de França, Espanya i Andorra, i de nacionals de tercers estats, després de nombrosos anys d'intens diàleg amb els veïns. Així hem aprofitat els andorrans de la Unió Europea en matèria de lliure circulació de persones, aquesta llibertat havent estat aconseguida de dret als dos grans estats veïns on els andorrans cursen estudis universitaris de manera majoritària. Aquests acords ja han rebut la ratificació dels parlaments andorrà i espanyol, i a França, on el procediment és més llarg pels mateixos requisits de tràmit jurídic, hem obtingut que el Consell de Ministres, després d'examen pel Consell d'Estat, els trameti al parlament per aprovació després de les eleccions legislatives, amb la qual cosa vers l'acabament d'enguany els acords entrarien en vigor. La llibertat d'establiment dels andorrans a França i a Espanya es podria veure concretada a Europa, en el futur, si prospera l'aprofundiment de la lliure circulació intracomunitària pel que fa als residents dels estats tercers, com sembla que avaluen els projectes de directives europees que s'hi refereixen.

En arribar al Ministeri d'Afers Exteriors, d'acord amb les directives del Govern, i després de les negociacions trilaterals, vàrem començar una sèrie de contactes a nivell dels estats veïns i de la Unió Europea, tant el Consell com la comissió, a fi d'acumular el màxim d'informació sobre les possibilitats de continuar incrementant l'apropament d'Andorra amb l'Europa comunitària, respectant, però, l'especificitat del nostre país. Al mateix temps, el Govern va endegar un procés de recerca de diàleg i concertació interior en aquesta àrea que hem continuat amb les parts que també ho han desitjat.

El procés d'acostament a la Unió Europea i als estats que la componen ha estat, doncs, des de finals dels anys 80, dinàmic, continuat, i de conjunt, versant sobre la circulació de béns i de persones de manera substancial. Cal, ara, buscar un acord que doni forma política a aquesta col·laboració creixent, i que, com a marc de relació política, doncs, determini altres línies no exclusives de cooperació: un pilar més

en la construcció de la casa comuna d'Andorra amb la Unió Europea. L'opció més coherent, dins d'aquesta progressió, i a vistes dels diversos contactes mantinguts amb les successives presidències de la Unió Europea és continuar amb el mandat que el Consell Europeu va donar a la Comissió l'any 1996 per negociar un acord de cooperació amb Andorra, que segueix obert i que hauríem de cloure. La crisi del tabac i les feixugues negociacions closes amb l'assoliment de les negociacions trilaterals centraren les prioritats d'Andorra en altres àrees. La base d'aquest acord és un esquema preliminar d'idees que en el seu moment, i abans de la crisi del tabac, va merèixer l'atenció de la política andorrana, que el Consell rebé, i sobre el qual el Govern d'Andorra està elaborant una sèrie de reflexions per constatar amb la presidència espanyola. El mandat, a hores d'ara, cobreix àrees de cooperació en medi ambient, comunicació, informació i cultura, educació, formació i joventut, transports, qüestions socials i cooperació regional i transfronterera.

No hi ha, doncs, cap text -contestant a la pregunta-, a punt de signar, però sí un mandat obert que s'ha de cloure com un pas més per Andorra, i que es podrà reprendre reflexionant juntament amb la presidència espanyola i les successives de la UE, sobre els esquemes que en el seu dia es van elaborar.

Sr. síndic, l'apropament d'Andorra a la Unió Europea sembla de vegades un gran impossible, però recordem sempre que els grans impossibles estan fets de molts, i de vegades successius, petits possibles. Amb un acord marc que aixoplugui altres àrees de cooperació, avançarem aquest any en l'apropament a Europa, sense perjudici d'altres acords que puguin sobrevenir en acabar aquest. El procés de construcció Europea, tant intracomunitari com amb els estats tercers, com he dit, és sempre dinàmic i progressiu, i així ho haurà de ser amb Andorra. La presidència espanyola de la Unió Europea ens ha invitat, com a reflex de l'excel·lent relació general entre ambdós estats, a avançar amb ells en aquest projecte d'acord de cooperació, i ens recolzarà. En el futur es preveu una trobada amb les autoritats espanyoles per continuar l'anàlisi d'aquest punt. No dubtin els membres d'aquesta Cambra que el Govern, quan escaigui, estarà ben disposat a compartir amb ells els avenços en aquesta matèria.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, Sr. Bartumeu vol replicar? Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, però abans, suposo Sr. síndic, que em deixarà manifestar la meva perplexitat.

Primer, ara quan el ministre s'ha dirigit al Sr. síndic, he entès que potser no m'estava contestant a mi, i per això us mirava, a veure si vós li havíeu fet alguna pregunta...

Després també he entès per què el president del Grup Parlamentari Lliberal s'ha absentat quan ha començat a contestar el ministre. Perquè si abans semblava que no estava d'acord amb la interpretació reglamentària tal i com fèiem les preguntes els companys del Grup Socialdemòcrata, no podia pas haver vist ara amb bons ulls reglamentaris la contesta del Sr. ministre.

I, m'explicaré: resulta que nosaltres preguntem, quin és el text d'aquest conveni de cooperació que el Govern vol signar? Aquest és el text que preguntem, i aquí hem hagut d'escoltar una llarga lletania de fets més o menys coneguts que no tenen res a veure amb la pregunta.

En mig del garbuix d'aquestes lletanies sí que em sembla que hem captat que es tracta, de fet, del document que ja tenia la Comissió d'Exteriors de l'anterior legislatura i, per tant, el Consell. És a dir, tan soroll per arribar a un document que va ser desestimat per acord de tots els grups parlamentaris l'anterior legislatura perquè no es tirés endavant.

Per tant, nosaltres no demanàvem si el document estava a punt, sinó quin era el text.

Aquesta és la meva rèplica, i si el Sr. síndic està d'acord, faria la repregunta ara.

El M. I. Sr. Síndic General:

Quan es facin les altres...

Sí, la repregunta.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

És que hi he fet referència a l'exposició...

A veure, la premsa de dimarts ens diu que se sotmetrà el text al Govern espanyol. La contesta del ministre fa uns moments, ens diu que se sotmetrà el text perquè se'l mirin sota presidència espanyola, i també que no dubtem ja que en el moment que el Sr. ministre des de

la seva alta displicència, consideri que els consellers, també, tenim dret a tenir més o menys la mateixa informació que el president del Govern espanyol, també ens ho portarà. Ho he entès bé Sr. ministre?

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, abans de passar la paraula al Govern, només sobre la qüestió reglamentària com abans indicava. Sobre les preguntes que hi han hagut abans, no he interromput a ningú, he deixat formular unes repreguntes, perquè he entès que es quedaven dins de la matèria objecte de la pregunta formulada. I en aquest cas, la contesta del Sr. ministre, podia semblar, efectivament, que sortia del tema del text del conveni de cooperació, però, es parlava de matèria europea, i doncs, per això hi ha el dret de rèplica del conseller que formula la pregunta per tal de demanar al ministre, doncs, si creu que s'ha apartat molt de la pregunta que se li ha posat, doncs perquè el Sr. ministre ho pugui precisar.

És aquesta la interpretació que he fet del Reglament.

El Sr. cap de Govern contesta la repregunta que ha formulat el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Com que el Sr. Bartumeu s'ha referit al meu viatge a Madrid, i a les converses que vaig tenir amb el president Aznar, al marge que jo estic disposat a fer una explicació d'aquestes converses amb la comissió virtual o no virtual, d'Exteriors, o amb els grups parlamentaris a Presidents, com faig a vegades, el que, sí, que s'ha de dir és una cosa: no podem portar el debat aquí, sobre el que interpreta la premsa d'unes paraules o d'uns textos.

Els textos són el que són, estan escrits, però és clar, si ens haguéssim de referir al que llegim als diaris, hauríem de referir-nos llavors, als diaris d'on han tret aquests textos, i hauríem d'escoltar el casset original en el qual algú ha fet declaracions, d'un micròfon o d'una ràdio. Llavors hauríem de saber exactament si estem parlant tots del mateix. I moltes vegades no és el mateix. Perquè entre el que declara una persona i el que queda transcrit, en alguns moments, lògicament, hi ha possibles distorsions degudes a la manera com s'escriu i

de la interpretació que fa cadascú d'un article, sense cap mala fe per part de ningú.

Per tant, és molt delicat dir, a veure: "he sentit dir allò a la premsa..., he llegit tal...". Allò no és paraula de Déu. És un escrit que fa una persona, en un mitjà de comunicació, que es pot referir a algú que ha fet una referència, i que pot venir d'una referència segona. És a dir, que pot venir d'un segon o d'un tercer afegit. Per tant, jo li dic aquí, Sr. Bartumeu, jo personalment, de cara, li dic, miri he parlat amb el Sr. president del Govern espanyol, hem trobat, com ja he dit -això sí que ho he dit- un bon acolliment a totes les propostes de les que es va parlar. Algunes d'elles, s'ha dit -i això també és cert- per exemple, els contactes que va tenir el ministre, Sr. Cervós, amb la seva homòloga, van anar precedides de les converses que vaig tenir amb el president del Govern per parlar de l'ensenyament espanyol, i em sembla que el camí és bo, i es va per bon camí.

Pel que fa a aquests acords dels quals hem de parlar, -i perdoni'm, Sr. síndic, que me n'estava anant del tema-, no hi ha un conveni per presentar, i no és el del 1997; solament, són treballs per donar més contingut a aquell conveni. Aquell sí que l'hauré de portar aquí quan el tinguem. Quan tinguem consensuat un acord entre les dos parts fins allà on puguem. Intentarem que sigui el millor per a Andorra, i quan el tinguem el presentarem. Però no hem dit, jo no he dit mai: serà presentat al parlament abans. No, no, és que no és així. Això ho diu la premsa, segons vostè. Serà presentat no! Intentarem presentar-lo... Deixi'm acabar. Perdoni, és que no he acabat d'explicar-ho bé. Intentarem presentar-lo abans del final de la presidència espanyola. Però, sempre el condicional hi és, sempre, perquè no podem donar per cert, ningú, ni el ministre ni jo mateix, que presentarem un text i l'aprovaré amb la presidència espanyola. Déu me'n guard de poder creure'm això, i tan de bo que fos així.

Per tant, jo ho poso en condicional, com el ministre també ho fa. Si no ho heu dit, o no ho ha entès vostè bé, o jo tampoc no ho he sentit bé. No hi pot haver una certesa que abans del final de la presidència espanyola arribarem a res. Dubto que sigui així, és difícil. Jo crec que és difícil. Però, en tot cas, ho intentarem. Intentarem d'arribar a una cosa que sigui prou concreta perquè continuï amb la següent presidència, a la qual participa encara el president del Govern espanyol, durant sis mesos més, i per tant, amb la mateixa sintonia

que espero obtenir abans del final d'aquesta presidència.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Sr. Antoni Martí havia demanat la paraula per formular una repregunta?

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Doncs, no Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per al·lusió, doncs?

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Per al·lusió directa una altra vegada.

El M. I. Sr. Síndic General:

Molt bé, d'acord. Doncs, per al·lusió breument, si us plau.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Molt breument.

Miri, Sr. Bartumeu, el fet que m'hagi absentat de la sala, no causa efecte amb la intervenció del Sr. ministre. Jo penso que no és d'interès parlamentari saber, i a més no seria adequat dir on he anat. En tot cas, el que li puc assegurar és que el que, sí, que veig és que vostè em troba a faltar moltíssim. Però, el que també li puc dir, és que jo no. Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, Sr. Bartumeu heu demanat la paraula per formular una repregunta o...

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

No, no té res a veure amb el Sr. Martí, perquè jo no caic en aquesta inclinació a l'agressió personal.

Jo, es per demanar al Govern, si em poden contestar la repregunta que he fet. Perquè la llarga disquisició sobre la qüestió de les transcripcions a la premsa, lligada amb el fet que ha dit el Sr. Cap de Govern, que ell ve a les Juntes de Presidents i informa, doncs, probablement, si dijous passat ens hagués explicat alguna cosa de tot això, aquesta

repregunta que he fet no hauria fet falta que la posés.

Jo l'únic que he repreguntat, i torno a repreguntar és si havia entès bé el Sr. ministre, quan ha dit aquí fa uns moments el següent: que jo he entès que havia dit que els documents, que més o menys permetien d'anar embastant. És a dir, no he pas dit que fos un text definitiu. Aquest futur acord de cooperació que el Govern vol plantejar era el de la base del 1997, i que el portarien a Madrid. Jo he dit que he entès que el portaran primer a Madrid que no pas aquí al Consell. És això el que he preguntat, a veure si ho havia entès bé.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, Sr. ministre d'Afers Exteriors, teniu la paraula per contestar.

El M. I. Sr. Juli Minoves:

Gràcies Sr. síndic.

No, em sembla que no. Potser no m'he expressat bé, però a veure, la pregunta era: quin era el text del conveni de cooperació que el Govern vol signar amb la Unió Europea? De text, no hi ha cap text acabat que s'hagi de signar. Sí que hi ha un mandat obert amb la Unió Europea, que el Consell va donar a la Comissió l'any 1996. Aquest mandat té uns temes concrets, i aquests temes concrets, doncs, s'han de parlar amb la Unió Europea. Es vénen parlant des de l'any 1995. Hi va haver un hiatus, una parada d'aquest diàleg sobre aquest mandat obert, doncs, és reprèn aquest mandat i es continua el diàleg amb la Unió Europea sobre aquests temes que li he esmentat, d'aquest mandat donat l'any 1996 pel Consell a la Comissió. I el Sr. Bartumeu n'és coneixedor, i aquesta Cambra n'és coneixedora.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Bartumeu teniu la paraula per tornar a formular la repregunta.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sr. ministre torneu a la primera pregunta, joestic a la repregunta, i la repregunta és que quan m'ha contestat a la primera pregunta, m'ha dit que portarien els documents a Madrid, i que després, quan els semblés, quan creguessin, ens ho portarien aquí. I insisteixo, ho he entès bé?

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. ministre teniu la paraula per contestar aquesta repregunta.

El M. I. Sr. Juli Minoves:

No, això no li he dit jo, Sr. Bartumeu. Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra repregunta?

Sí, Sr. Josep Dallerès, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Gràcies Sr. síndic.

Jo, vist que no se m'ha contestat la repregunta que he fet anteriorment, la torno a formular, i no demano que se'm contesti amb un gran discurs, només demano un sí o un no. Perquè possiblement evitariem tot el que està passant des de fa molt temps. I torno a posar exactament la pregunta següent: creu el Govern que informar al Consell General prèviament a qualsevol declaració a la premsa, pot ser contraproduent per les accions que porta el Govern? I només demano que se'm contesti sí o no.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Bé, vostè em pot demanar que contesti sí o no, però jo puc contestar com em sembli, perquè les preguntes ben lliure és vostè de fer-les com vulgui, però no m'haurà de dir com les he de contestar.

Jo comprenc que vulgui brevetat. Seré breu, però diré més que un sí o que un no, i no se m'enfadarà per això, n'estic segur. Oi que no?

A veure, es tracta del següent, informar al Consell prèviament als començaments de negociacions, segur que no hi ha cap inconvenient. Però, a veure, hi ha d'haver una mica de concreció, em sembla a mi, perquè sigui vàlid. El que diem a la premsa és: el Cap de Govern ha parlat amb el Cap de Govern espanyol, i han parlat d'aquest tema. Això els hi puc dir a vostès abans que ho digui a la premsa, però és ben difícil, perquè quan surts d'una

reunió amb el qui sigui, tens la premsa que t'espera a fora. Llavors, si no dius res, et diuen que ets un murri, que no vols parlar. I si dius, que he parlat d'aquest tema, d'aquest tema i d'aquest altre, no és possible que ho pugui dir abans al Parlament andorrà, que no al sortir de la mateixa reunió.

És ben difícil. Jo, ja fa set anys que sóc al Govern, i potser vostè fa més temps que no hi és, i els nous hàbits de la premsa potser no els tenen tan clars com els que hem de tenir els que governem. Però, ens hi troben contínuament. Ens trobem en qualsevol lloc d'haver de dir el que ha passat, perquè si anem a una reunió i fem una feina, el mínim d'explicació s'ha de donar. Ara, no fem unes explicacions tan succintes com podem, perquè no es tracta amb la premsa d'entrar en el detall de qüestions de caire polític. Aquestes han de venir aquí, i aquí vindran per la via escaient, a cada moment, i com em sembli que ho hem de fer. Estic d'acord, i li asseguro que sí que és beneficiós que qualsevol negociació, sobretot de caire important, sigui prèviament coneguda pel Consell General. Li dic que sí. La contesta finalment és que sí.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra repregunta?

Sí Sr. Dallerès.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Gràcies pel sí.

En aquest sentit, i vist el que ha dit, em consta que vostè, personalment assisteix a les Juntes de Presidents de forma periòdica. Torno, pel mateix sentit, no fóra més senzill que en Junta de Presidents es comunicés quin és el calendari de desplaçaments, i globalment els temes que es tractaran? Ja està. Crec que per part dels consellers ens podríem sentir una mica menys marginats del que ens estem sentint.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern teniu la paraula per contestar.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Sí, Sr. Dallerès, admeto el que vostè diu, ho accepto, i fins i tot, d'aquesta manera evitaríem que els meus consellers generals, els consellers del Grup Parlamentari Lliberal, se sentin en algun moment marginats quan per raó del calendari vaig a un viatge sense poder-ne informar, potser el president alguna vegada, i no sempre. I això, el Sr. Martí no m'ho contradirà. El fet és aquest. A Presidents, lamento, -i ho dic al Sr. Bartumeu i al Sr. Jordi Mas, i al Sr. Martí també-, no haver-los-hi dit que anava a Madrid el dissabte següent. Em pensava que el divendres tindria ocasió de fer-ho, i no vaig poder-ho fer. Hagués estat ideal fer-ho, a la Junta de Presidents, dir-los-hi: vaig a Madrid a parlar, intentaré parlar d'aquests temes. Vam tenir una entrevista que estava prevista per una mitja hora, i sortosament vam tenir una hora de temps per parlar. A més a més dels contactes dins de la pròpia assemblea, farem perfectament una referència dels viatges importants que es poden fer en qualsevol reunió de presidents. Algunes vegades ho he fet, i estic disposat a fer-ho i a continuar-ho fent quan valgui la pena fer-ho, i quan tinguin interès per a vostès, per a tot el Consell vull dir.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra repregunta?

Passem, doncs, a la pregunta número 6.

Pregunta amb resposta oral del Govern presentada per la Sra. Olga Forné Angrill, consellera general del Grup Mixt, per escrit de data 15 de març del 2002, relativa a les mesures que es preveuen d'immediat en els diferents serveis mèdics de l'Hospital Na. Sra. de Meritxell per atendre els pacients de manera àgil, ràpida i adequada.

Fou registrada amb el número 264-A, i publicada en el butlletí número 14/2002, del 22 de març. Exposa la pregunta la Sra. Olga Forné Angrill. Teniu la paraula.

La M. I. Sra. Olga Forné:

Gràcies Sr. síndic.

Ciudadans d'Andorra ens han fet palès la situació personal que han viscut en els diferents serveis mèdics de l'Hospital Nostra Senyora de Meritxell, especialment pel que fa a l'entrada a l'Hospital amb la finalitat de ser sotmesos a una intervenció quirúrgica i pel que fa a l'atenció rebuda en el Servei d'Urgències.

Pel que fa al primer, es denota una veritable saturació, ocasionant que certs pacients hagin d'estar allotjats en els períodes pre i post-operatoris juntament amb pacients que pateixen patologies diferents, sense comptar el temps que han hagut d'esperar en els passadissos per disposar d'una habitació, i sense mencionar els canvis de darrer minut en els horaris d'intervenció quirúrgica.

Pel que afecta al Servei d'Urgències, ciudadans d'Andorra ens han comunicat de viva veu els casos en què una vegada dins del mateix servei han estat obligats a esperar llargues hores rebent únicament cures paliatives de dolor, sense ésser atesos davant la urgència i/o gravetat.

Atenent aquests fets, pregunto a la M. I. ministra de Salut i Benestar, quines mesures es preveuen d'immediat per atendre els pacients de manera àgil, ràpida i adequada a la patologia que presenten?

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern la ministra de Salut i Benestar.

Teniu la paraula.

La M. I. Sra. Mònica Codina:

Gràcies Sr. síndic.

Li agraeixo, Sra. Forné, doncs, que faci palès en aquesta Cambra la inquietud d'alguns ciudadans d'Andorra envers els serveis del SAAS, doncs, perquè així em dóna, també, l'oportunitat d'explicar, públicament, el funcionament dels mateixos.

Començaré dient que el Servei Andorrà d'Atenció Sanitària disposa d'un servei d'atenció a l'usuari que trameta a la direcció del centre totes les reclamacions o queixes que vinguin dels pacients, ja sigui de forma escrita o verbal.

En aquest sentit el nombre de queixes rebudes pel que és tot l'any 2001 fins aquests mesos del 2002, posen de manifest que menys d'una

persona de cada mil persones ateses a l'hospital, formulen una queixa.

Si ens fixéssim en les estadístiques, la conclusió més ràpida seria, doncs, dir, funcionem la mar de bé; el nostre sistema sanitari va de fàbula. Però, és clar, això seria per part nostra evitar qualsevol aspecte de millora, que sempre s'ha de fer en tota organització, ja sigui parapública, pública o privada.

Però és que a més a més, també hem de tenir en compte que vivim en una societat petita, on la cultura de la queixa es fa difícil, perquè de vegades els serveis els fa aquella persona que coneixem. I la gent no la fa. La qual cosa vol dir que les estadístiques, com tot, ens les hem d'agafar dins d'una anàlisi més global.

Per tant, i en aquest sentit, el que sí que voldria i aprofito avui en aquesta Cambra, doncs, per dir als nostres ciudadans que no tinguin aquella -entre cometes- por de queixar-se, doncs, perquè realment això és el que ens fa la millora continuada.

També cal dir que moltes vegades, les queixes, no les que ens han plasmat i que tenim dins d'aquesta estadística, són sobre el procediment que se segueix a la queixa. El que pot pensar, doncs, una persona quan ha presentat la queixa, doncs, és sobre el temps que es tarda en donar una resposta per part d'aquest servei. Llavors, no entraré, en tot cas, en el procediment, si més no, Sra. Forné, si després ho vol, li diré quin procediment se segueix a l'hospital... El que sí que diré és el termini de temps mig que es tarda en donar una resposta quan entra en aquest servei fins que la rep l'usuari, és una mitja de tres o quatre setmanes. Però, això no vol dir que potser a vegades se segueix un temps més llarg, atès que, moltes vegades, una queixa també pot portar la creació del que en diem una comissió d'investigació. Estic parlant de temps mitjos.

Aleshores, la millora que, en aquest sentit, li puc dir és d'intentar, en la mesura del possible, reduir aquests temps d'espera en les respostes, doncs, evitar una mica els neguits del ciutadà, ja que normalment, quan ens queixem volem una resposta l'endemà o al cap d'una setmana; i de vegades, pot donar la sensació que tal resposta no se li vol donar.

Pel que fa a les intervencions quirúrgiques, a la seva exposició de motius, ens diu: es denota una veritable saturació en els canvis de darrer minut dels horaris d'intervenció quirúrgica. Aquí li comentaré que, històricament, sempre es produeix durant els mesos d'hivern un

increment de l'activitat motivat per la patologia generada a les pistes d'esquí, i de la pròpia temporada, amb més de quasi 600 hospitalitzacions i 300 intervencions quirúrgiques mensuals. Per assumir aquest increment de la demanda es procedeix a obrir l'ala de la quarta planta, i també a reforçar les plantilles del personal d'urgències i d'infermeria. Llavors, en relació a l'activitat que es desenvolupa en l'àrea quirúrgica, s'ha detectat entre el període de l'1 de desembre al 28 de febrer, un increment del 5,9% respecte al mateix període de la temporada passada. Això vol dir 871 intervencions el 2000-2001, i 922 el 2001-2002.

Llavors la millora en aquest sentit per tal de millorar l'eficiència en relació a l'activitat quirúrgica, va ser que es van emetre en aplicació a partir del dia 1 de febrer, unes normes de funcionament del bloc quirúrgic, amb la finalitat d'assumir de forma adequada l'increment de l'activitat. Eren millores de tipus organitzatiu, evitant les programacions fora d'horari, exceptuant aquelles que són urgents. Aquestes mesures han produït un increment en percentatge de temps de l'àrea quirúrgica que ha passat d'un 71% durant el mes de febrer a un 83% en aquesta activitat programada.

És evident, però, que en una situació d'elevada pressió assistencial, en relació a intervencions urgents no pot complir-se l'horari establert en el programa quirúrgic, la qual cosa ocasiona puntualment retards a l'hora de les intervencions que, en general, els pacients accepten bé.

Cal pensar, però, que els retards es produeixen degut als casos més urgents, no programats. És a dir, no passa mai un retard d'alguna cosa que sempre està programada sinó perquè realment ha succeït alguna cosa urgent, que tenia que passar davant i, per tant, això produeix un retard.

En aquest sentit, doncs, el que sí demano als ciutadans d'Andorra és la seva comprensió davant dels casos que no poden esperar per una prioritat de salut.

Pel que fa a l'apreciació que diu: "sense comptar el temps que han hagut d'esperar als passadissos per disposar d'una habitació". A l'Hospital Nostra Senyora de Meritxell, els pacients no s'esperen mai als passadissos per ser operats o per ser ingressats. En el primer cas ho fan a la seva habitació i únicament

baixen a l'àrea quirúrgica quan ho demana el cirurgià o l'anestèsista.

Quan l'espera es produeix per ingressar de forma programada, el pacient ho fa a casa seva o a la recepció de l'hospital, previ advertiment del servei d'admissions. En el cas de què el pacient accedeixi a l'hospital per urgències, sempre espera al box assignat fins que és ingressat a la planta.

Aleshores quan comenta que certs pacients hagin d'estar junts en els períodes pre o post-operatoris amb pacients que pateixen patologies diferents, a veure... del que he exposat fins ara, doncs, es desprèn que en el nostre hospital no és possible que en la fase pre-operatòria puguin allotjar-se junts pacients amb diferent patologia. La situació és diferent en el post-operatori immediat, ja que l'hospital disposa d'una sala de despertar en la mateixa àrea quirúrgica que permet controlar la fase post-anestèsica de varis pacients a la vegada, amb la presència constant d'un infermer o infermera especialitzada i la disponibilitat dels anestèsistes, de tal forma que fins que aquests no donen el seu vist i plau el pacient no es remès a la seva habitació.

L'existència d'una sala de despertar a l'àrea quirúrgica és un signe de qualitat per una instal·lació hospitalària, i que en el nostre hospital existeix des de la seva creació l'any 1993.

Pel que fa al servei d'urgències... en relació al servei d'urgències hem de manifestar que per millorar el seu grau d'eficiència, i individualitzar el temps d'espera en funció de la gravetat del pacient es va introduir l'any passat el sistema del triatge: d'aquest pacient que acudeix al servei se'n determina de forma ràpida la gravetat de la situació i s'estipula el temps màxim d'assistència.

Aleshores, l'escala de triatge el que fa és, en funció de la patologia que presenta el pacient, classifica aquest pacient en cinc nivells: sent el nivell 1, doncs, un cas, per exemple, doncs, que en diuen de ressuscitació, com pot ser un codi d'aturada cardíaca, per exemple i; un nivell 5, que és el no urgent, que pot ser, per exemple, un trauma menor, no necessàriament agut.

Aleshores, aquest servei de triatges ha estat visitat per molts responsables d'hospitals de Catalunya, perquè realment volen, també, implantar-lo. Dir també, que des de l'1 de desembre fins el 28 de febrer hi ha hagut un increment, també, del servei d'urgències d'un

19,2%. És a dir, de 8.845 pacients atesos entre els anys 2000-2001 a 10.544 aquesta temporada 2001-2002, amb 1.150 hospitalitzacions des d'urgències, que representen un 62,4% dels ingressos totals de l'hospital del passat mes.

Els registres de l'activitat realitzada a urgències, però, permeten afirmar que en els darrers mesos no s'han produït diferències significatives en els temps d'assistència en relació amb els paràmetres establerts pel sistema de triatge, i m'explico: és a dir, si una persona entra al servei d'urgències amb una patologia no urgent, el temps d'espera és de cent vint minuts, el màxim; en canvi, si entra amb ressucitació, és immediat, i si entra amb una situació de nivell 2 d'emergència és: el temps d'assistència d'infermeria, que és immediat, i el d'assistència del metge, que és de quinze minuts... per posar un exemple.

Llavors, sí que em poso a la seva disposició, quan vulgui per facilitar-li, si vol, les dades. Doncs, realment, els temps d'assistència no han superat mai els percentatges de qualitat que, en aquest sentit, s'estableixen en funció del nivell al qual s'accedeix.

El que sí és important és, aquí, fer una reflexió sota dos conceptes que són: la urgència i la gravetat. La urgència: és un sentiment, de vegades, subjectiu establert pel propi pacient de tenir una necessitat d'atenció sanitària i; la gravetat: està establerta per un professional sanitari i és una necessitat objectiva d'assistència sanitària.

En aquest sentit el que pot passar -i posem un exemple- doncs, que un pacient de nivell 5, que és no urgent, un dia vagi al servei d'urgències quan no hi ha col·lapse, i segurament podrà ser atès en quinze minuts. Aquest mateix pacient arriba amb la mateixa patologia un altre dia, de situació de col·lapse, i segurament, potser s'esperarà una hora i mitja. Doncs, ens trobem amb pacients de nivell 1, 2 i 3, que hauran passat per la seva gravetat, que entrin en aquell moment que no hi ha una situació de col·lapse, que de cop i volta hi hagi una situació de col·lapse. També pot passar que hi hagi pacients de nivell 1, 2 i 3 que estiguin, ja, dintre d'urgències esperant-se... eh? Això també pot passar.

És clar, com que l'expectativa que tenim en línies generals, tots, quan anem a un servei d'urgències és de què allà ens atendran immediatament, jo entenc que una persona que

entra amb un nivell 4, que no és urgent -que potser tampoc li han manifestat allà directament-, i s'espera una hora i mitja, dirà que això no és un servei d'urgències...

Però, jo, el que vull també és, una mica, passar el missatge en el sentit de què entenc que quan un va a urgències de vegades està atès d'immediat, però que també els professionals fan discriminació en funció de la gravetat que presenta el pacient.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sra. ministra, li demanaré d'acabar, si us plau.

La M. I. Sra. Mònica Codina:

Sí, ho intentaré. Em queda poquet.

El M. I. Sr. Síndic General:

Molt breu.

La M. I. Sra. Mònica Codina:

Aquí, a nivell de millora, què és el que es planteja? És a dir, el fet de potser, facilitar informació als pacients, a fi que aquesta espera la rebin més bé. Llavors, el mateix servei d'urgències, doncs, encoratjaria aquests usuaris a compartir, també, els seus sentiments per tal d'arreglar aquestes petites disfuncions que, puntualment, es puguin produir, perquè realment si expliquen el seu neguit, doncs, se'ls hi explicarà, i entendran la situació.

Llavors les mesures de millora que es preveuen d'immediat... El servei d'urgències ja fa temps que no improvisa, i que té un pla general d'objectius per a l'any 2001-2002 on es contempen totes aquestes mesures de millora.

La primera mesura a implementar és completar la informatització global del servei amb la implantació d'un historial clínic i d'un informe d'assistència informatitzat amb ubicació d'un ordinador a cada box del servei per tal d'agilitar encara més el seu funcionament.

La segona mesura és continuar amb la professionalització del servei amb la implantació del treball per a tots els professionals mèdics de manera que inicialment sempre puguin ser els mateixos metges els que atenguin als pacients durant el període de màxima activitat que són de les 9 a les 10 de la nit, que és el període on es concentra el 83% de les visites.

I la tercera mesura, de caràcter general, és continuar amb la millora de l'activitat del servei en base a criteris de qualitat.

Llavors, per finalitzar, voldria comentar, doncs, als M. I. Srs. Consellers Generals que tot i la millora continuada, ha de ser una premissa a tenir en compte en tota organització...

El M. I. Sr. Síndic General:

Molt breument, si us plau, Sra. ministra.

La M. I. Sra. Mònica Codina:

Sí, acabo... tres línies Sr. síndic.

... Els nostres serveis d'atenció sanitària estan en uns estàndards que podríem qualificar de bons i amb unes estadístiques de queixa molt per sota de la mitja dels hospitals del nostre entorn.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sra. Olga Forné, vol replicar?

Teniu la paraula.

La M. I. Sra. Olga Forné:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, ens heu preparat un informe molt extens, però, em sembla que *inclús* surt de la pregunta que jo demanava. I, en concret -i no s'ofengui, Sra. ministra, però no li he demanat un recull estadístic, ni de la direcció de l'hospital ni del SAAS.

No sé si vostè ho ha entès, però, quan jo parlo de temps d'espera, no em refereixo al temps d'espera per rebre una resposta quan es formula una queixa per escrit, sabent -i és cert- que no tots els pacients gosen i s'atreveixen a fer una queixa per escrit no només pel fet de què ens coneixem entre tots sinó per altres factors, també, però dels quals potser avui tampoc s'escau parlar-ne aquí.

En tot cas, quan parlo de temps d'espera, va lligat tant pel que fa al Servei d'urgències com pel que fa al bloc operator; no crec que sigui massa normal que una persona que té prevista una intervenció a les deu del matí, se l'operi a les cinc de la tarda sense donar-li cap informació ni cap explicació, i que a hores d'ara hagi rebut, efectivament, resposta escrita a la

seva queixa escrita, però, sense que tingui una explicació raonable d'aquest fet.

Tampoc trobo massa normal que una persona que ingressa a les deu i mitja, perquè quan vostè parla del triatge em sembla perfecte i quan ens vam entrevistar personalment perquè vostè m'informés en tant que consellera representant del Grup Mixt en la Comissió de Sanitat, del canvi de la direcció de l'hospital, vam parlar d'aquest tema, i li vaig dir que em semblava, efectivament, molt bé el triatge, però, jo també li demano el triatge és en funció de l'hora o és les vint-i-quatre hores del dia? Perquè una persona que entra al Servei d'urgències a les deu i mitja, i la primera radiografia se li fa a les dotze i mitja de la nit, i a les tres de la matinada l'ingressen a l'hospital, és a aquest temps d'espera al qual em refereixo, i a cap altre.

Finalment, i si el Sr. síndic m'ho permet faré una repregunta. Vostè, també ha admès al director mèdic de l'hospital, també... Semblaria ser que els dos primers mesos de l'any, gener i febrer, és quan es produeix més saturació, en concret: als serveis de traumatologia i, també, semblaria evident que hi ha una saturació en el servei de ginecologia, tal i com ho reconeix, també, el president del col·legi de metges.

Amb això demano si el Govern té alguna mesura d'immediat?

El M. I. Sr. Síndic General:

Sra. ministra teniu la paraula per contestar... molt breument, si us plau, ja que hem passat, llargament, el temps de resposta d'aquesta pregunta.

La M. I. Sra. Mònica Codina:

Bé, intentaré ser breu perquè com que he explicat més coses de les que devia i tot això, doncs, bé, disculpi, doncs, no vull parlar més...

Doncs, aprofitant avui, que estem a la Cambra i perquè també, doncs, tots els consellers sabessin una mica, explicaria aquest funcionament dels serveis que de vegades, doncs, tots plegats desconeixem una mica.

A partir d'aquí, doncs, respecte a una situació que, justament, d'un cas concret que vostè em va plantejar, sí que ha estat la resposta, doncs, del director general del SAAS, però, a veure... potser, aquesta persona no ha rebut la resposta que esperava. Si és així, jo el que li dic, avui, aquí, doncs, que si vostè coneix aquesta

persona, -i jo no sé qui és-, doncs, que li transmeti, si us plau, doncs, que es torni a posar en contacte amb els serveis de l'hospital i que, realment, si la resposta no ha estat la correcta, doncs, que realment, li puguin donar. Perquè el que entenem, doncs, és que es doni una resposta el més àmplia possible a tots els ciutadans davant de la seva queixa, i si aquesta persona no ha quedat contenta amb aquesta resposta, doncs, realment, jo el que li faig és que la remeti als mateixos serveis.

Així mateix... a veure, pel temps d'espera del tema d'urgències: jo m'he de creure el que vostè em diu, doncs, que un ciutadà que va entrar... perquè m'ho diu vostè, eh? però, també, a veure, el que sí està clar és que realment dels números i de les estadístiques que jo tinc del Servei d'urgències, dels pacients que han entrat i del temps d'espera, doncs, el cas que vostè em planteja, no em surt i, per tant, doncs, potser seria bo, que aquesta persona es dirigís als serveis perquè esbrinèssim realment què ha passat, i si realment això és així, doncs, ja li respondrem.

I, després, doncs, a veure, tot i que... bé, m'ho lliga amb aquesta pregunta, però és el tema dels temps d'espera de ginecologia; malauradament no tenim ginecòlegs dintre l'hospital. Els ginecòlegs, jo li contestaré, que sí, que hi ha temps d'espera, però, que els ginecòlegs, al país, són professionals privats i que, per tant, doncs, sé que aquestes persones tenen llistes d'espera, i és una cosa en la qual des del sector públic com és l'hospital no hi podem intervenir. Però, sí que puc intervenir jo com a ministra de Salut informant-la, Sra. Forné, que ateses aquestes necessitats, que hi ha de l'especialitat de ginecologia he tret un edicte per cobrir tres places més de ginecologia per aquestes necessitats assistencials del país. I espero i desitjo, doncs, que realment es cobreixin, i llavors puguem tenir aquesta oferta assistencial al país que fa molta falta i que comparteixo amb vostè.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra repregunta?

Bé, si no hi ha cap altra repregunta passem a la pregunta número 7.

Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel M. I. Sr.

Esteve López Montanya, conseller general del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 27 de març del 2002, relativa a les condicions de treball d'alguns treballadors del forn incinerador. (Reg. 305-A).

Aquesta fou registrada amb el número 305-A i publicada en el Butlletí número 16/2002 del 28 de març.

Exposa la pregunta el Sr. Esteve López. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Esteve López:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, en realitat aquesta pregunta no es refereix tant a les condicions de treball d'alguns treballadors del forn incinerador com a la manca de respecte del Govern al vigent Reglament laboral pel que respecta al nombre d'hores extraordinàries que poden realitzar els treballadors.

I un cop dit això, aquesta precisió, us voldria llegir la pregunta:

Durant les darreres setmanes, la premsa del país s'ha fet ressò de la denúncia, formulada per l'Associació de Personal Adscrit a l'Administració General del Principat d'Andorra, relativa a què els treballadors del forn incinerador treballen habitualment un nombre excessiu d'hores extraordinàries. En aquest sentit la ministra d'Agricultura i Medi Ambient reconeixia que alguns treballadors del forn havien treballat més de 900 hores extraordinàries en un any, si bé argumentava que -i cito... és una cita de premsa que es repeteix als dos diaris i, suposo, que deu ser correcta- que: "als empleats també els interessa fer hores extres per obtenir un salari més digne".

Com és sabut, històricament, la limitació de la jornada de treball ha estat una de les millores socials més importants en l'àmbit de les relacions laborals. A finals del segle XIX i a començaments del segle XX els diferents estats de l'entorn europeu comencen a legislar en matèria laboral, justament amb la finalitat de delimitar i reduir la durada de la jornada legal de treball, que passa de les 60 hores setmanals de finals del segle XIX a les 40 hores, o, fins i tot, a les 35 hores setmanals actuals.

Simultàniament, i com no podia ser d'una altra manera, s'ha anat limitant el nombre màxim d'hores extraordinàries que poden realitzar els treballadors. Aquesta limitació legal es deu, bàsicament, a un triple motiu: com una mesura social, per impedir una forma d'explotació laboral consistent en què les empreses paguin un salari base molt baix i que pugui compensar-se a base de treballar moltes hores extraordinàries; com una mesura econòmica, ja que es considera que la productivitat en el treball disminueix de forma notòria si es treballa un nombre excessiu d'hores; i finalment, i probablement aquesta és la raó més important, com una mesura humanitària, per millorar la seguretat en el treball i la salut dels treballadors. És més, tot i que la nostra normativa laboral no ho contempla, les legislacions laborals dels països propers preveuen una reducció del nombre màxim d'hores extraordinàries que es poden treballar, o fins i tot la prohibició total del treball en hores extraordinàries, en determinades activitats exposades a riscos ambientals o considerades penoses o perilloses.

Andorra també ha seguit, amb un cert endarreriment en el temps, la mateixa evolució. L'any 1974 el Decret sobre Contracte de treball representa una primera regulació legal en matèria de protecció dels drets laborals. El Reglament laboral, aprovat pel Consell General l'any 1978, estableix una jornada legal de 44 hores setmanals, jornada que l'any 1990, va ser reduïda a 40 hores setmanals. D'altra banda, l'article 19, del mateix Reglament -i aquí he de fer una precisió perquè hi ha un error en el text de la pregunta, en realitat hauria de dir l'article 17, i està escrit article 19 però seria l'article 17- doncs, l'article 17 del mateix Reglament, un reglament que té rang de llei, preveu, amb caràcter general, que els treballadors puguin treballar un màxim de 426 hores extraordinàries a l'any, un nombre d'hores certament important en la legislació comparada.

Finalment, la nostra Constitució, que proclama Andorra com un estat de dret, democràtic i social, reconeix, en l'article 29, el dret a una limitació raonable de la jornada laboral i el dret a una remuneració que garanteixi al treballador i a la seva família una existència conforme a la dignitat humana.

Tenint en compte aquestes consideracions, en concret, les preguntes són: creu el Govern que les condicions de treball d'alguns treballadors

del forn incinerador, amb jornades de treball que superen les 60 hores setmanals, es corresponen al que prescriu el precepte constitucional esmentat?

I segona pregunta: quines mesures pensa adoptar el Govern per a evitar que els treballadors del forn incinerador hagin de realitzar una jornada de treball més pròpia de finals del segle XIX que de començaments del segle XXI, per poder rebre un salari més digne del que reben actualment?

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern la Sra. ministra d'Agricultura i Medi Ambient. Teniu la paraula.

La M. I. Sra. Olga Adellach:

Sí, Sr. síndic.

Li agraeixo, Sr. López, la seva pregunta, i li he de dir que no estic contenta de la situació dels treballadors del forn pel que fa a les hores extres realitzades i, estic d'acord amb que aquest precepte constitucional l'hem de complir, ja, des de l'Administració general.

El Govern i, en particular, el Ministeri d'Agricultura i Medi Ambient estan especialment sensibilitzats per la situació d'alguns dels treballadors del forn incinerador de la Comella, situació que dista molt de ser satisfactòria en relació al nombre d'hores extraordinàries treballades.

Malgrat la pròpia voluntat dels afectats de voler treballar aquestes hores, el Govern entén que s'han de dur a terme les accions necessàries per disminuir-les a més de procurar una millora sensible de les condicions de treball, ja per si difícils, degut a l'especificitat de la tasca que duen a terme aquests treballadors del forn incinerador.

Aquest problema ja ha estat tractat amb els propis afectats, amb els que jo mateixa he mantingut varies reunions des de fa mesos per trobar la millor solució en vistes de la construcció del nou centre de tractament de residus que, sens dubte, significarà un canvi substancial tant de les condicions de treball com del nombre d'hores que els treballadors hagin de dur a terme per poder donar compliment a la seva tasca.

El Govern, doncs, tot i agrair la iniciativa parlamentària del Grup Socialdemòcrata de

sol·licitar aquesta informació ha estat, està i continuarà estant alerta de la situació evocada prenent les mesures adients per poder permetre als treballadors del forn incinerador les millors condicions de treball possibles i totalment adaptades, no sols al precepte constitucional evocat en la seva pregunta sinó a les condicions de salubritat, de seguretat, temporalitat i retribució més desitjables. Aquestes mesures es van iniciar, ja, en la legislatura passada quan es va fer la reforma de l'Administració general recollida en la Llei de la funció pública i aprovada per aquesta Cambra.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. López, vol replicar?

Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Esteve López:

Sra. ministra, celebro molt que el Govern sigui sensible en aquest tema.

El dubte que em queda és que, malgrat aquesta sensibilitat que vostè manifesta, hem de ser conscients que cada vegada, com sabem tots, en el forn incinerador hi ha més feina i malauradament cada vegada al forn incinerador treballen menys treballadors... Vull dir, segons els pressupostos l'any 2000 hi havia 19 treballadors, l'any 2001 n'hi havien 18 i l'any 2002, segons el pressupost, n'hi haurà 16, i no està prevista cap contractació, segons el pressupost. I això em preocupa.

I em preocupa molt més una altra qüestió: a mi, em preocupa que amb la finalitat de reduir la despesa, amb la finalitat que després el Govern lliberal pugui dir que hi ha hagut una contenció de la despesa, doncs, la partida destinada al salari dels treballadors del forn incinerador disminueixi en el pressupost de l'any 2002; i, em preocupa que la partida pressupostària destinada a hores extraordinàries augmenti perquè amb dades a la mà del pressupost de l'any 2002, hem de dir que pel que fa referència a sou base i a hores extraordinàries, el pressupost disminueix d'un 7,4% i, pel que fa referència a hores extraordinàries, enguany, està previst 120.000 euros, quan el sou base és de 243.000 euros. És a dir, el propi pressupost del Govern preveu que la partida d'hores extres representa un 49% sobre el sou base.

És per això, que tot i celebrar la seva sensibilitat em preocupa veure les dades... Em preocupa

veure com a nivell pressupostari no es preveuen noves contractacions de personal i, en canvi, sí que es preveu que els treballadors continuïn treballant un nombre extraordinari, i a demés perjudicial per a la seva salut, d'hores extraordinàries.

És tot.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, Sra. ministra teniu la paraula per contestar.

La M. I. Sra. Olga Adellach:

Sí, gràcies Sr. síndic.

A veure, efectivament, en aquest moment hi ha 17 persones que treballen en el forn incinerador de la Comella. Hi va haver, doncs, una baixa per jubilació l'any passat i, de fet, s'ha cobert en aquests dies passats, i tenim previst cobrir dos places més d'eventuals, eventualitat en el sentit de què en principi en les properes setmanes s'haurà d'adjudicar el nou centre de tractament de residus i llavors, evidentment, aquesta situació seria transitòria sobretot amb l'eventualitat d'un possible tancament del forn, abans, fins i tot, de què estigui construïda la nova planta, no?

Llavors, bé, aquesta és la meva resposta i, evidentment, disminuïrem les hores extraordinàries que estan fent aquests treballadors, però, tenint en compte que és un forn molt obsolet, amb molts períodes punta com poden ser Nadal, Pasqua, etc., on es treballen moltes hores o, fins i tot, quan hi ha reparacions, doncs, no es pot pràcticament aturar el forn i això fa, doncs, que els mateixos treballadors facin les reparacions per estalviar-se el fet de contractar una empresa que potser tardaria més en resoldre aquestes panes. Doncs, realment és veritat estan fent hores extres.

Nosaltres, en la mesura del possible, doncs, intentarem de solucionar-ho contractant personal eventual.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna repregunta al respecte?

Sí, Sr. Casals.

El M. I. Sr. Francesc Casals:

Gràcies Sr. síndic.

Amb aquestes mesures de contractacions assegurem que ningú farà més hores de les que la llei permet que són aquestes 426? Però, és clar, a veure, estem tractant un problema gravíssim el qual el Sr. Esteve López ja l'ha exposat, i vostè ha contestat, però, és que més enllà d'això tenim un problema legal, i jo no penso que ningú, -però encara menys l'Administració- pugui permetre de tenir gent treballant amb un règim fóra de la llei.

El Reglament laboral és el que és, i el màxim d'hores tolerables o permeses són 426... De 900 a 426 reduïrem aquesta diferència amb la contractació que proposa d'una sola persona?

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, Sra. ministra té la paraula per contestar.

La M. I. Sra. Olga Adellach:

El que està clar és que en quant s'adjudiqui el nou centre de tractament de residus, possiblement hi hagi un tancament del forn actual amb el qual quedarien solucionades aquestes hores extraordinàries perquè, segurament, doncs, amb la gent que ja tenim seria suficient per poder procedir, si s'escau, a una exportació; però, és ben cert que hauríem de procedir a contractar més gent per solventar aquest cúmul d'hores extraordinàries que està fent, actualment, la plantilla del forn.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Josep Dallerès, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Sí, gràcies Sr. síndic.

A mi, ho he de reconèixer, m'ha fet mal com a conseller de sentir, d'un membre de Govern, que no s'està complint un dels preceptes constitucionals i, en particular, aquest... com qualsevol altre.

M'ha fet mal això tenint en compte que es pot solucionar i, crec, que s'ha de solucionar. És a dir, no crec que es pugui tolerar un dia més aquesta situació. El capítol 1 del pressupost permet al Govern d'actuar. És un capítol que no està limitat, el del personal, no entenc que no s'hagi fet.

El que sí voldria demanar és:

Primera: quan de temps fa que passa això?

Segona: es possible poder plantejar -si ho he entès bé- que continuarem amb aquesta situació fins que no hi hagi la nova planta?

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, respon pel Govern...

Sr. Cap de Govern teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Al marge del que ha dit la Sra. ministra voldria dir que per la informació que acaba de demanar, Sr. Dallerès, la buscarem per saber en quins moments hi ha hagut aquest excés d'hores extres durant tota la història de la vida del forn, perquè no ha estat solament ara. Hi han hagut altres èpoques que el forn ha tingut problemes, i continuant així ningú s'ha queixat.

Però, també he de dir una cosa en honor del que s'ha fet. Estem arribant al final de vida d'un forn que ha fet més del que se li podia exigir, i molt més a les persones que hi són. Però, aquestes persones -de les quals el Govern s'ha preocupat, no d'ara, sinó també del futur d'ells- la primera cosa que els ha representat una millora molt significativa és que han passat a ser funcionaris i, per tant, es podran acollir a una anticipació de jubilació, una vegada hagin complert els anys de treball, etc.; i s'estan estudiant mesures complementàries específiques pel seu treball concret, que és un treball difícil.

Una vegada el nou forn o nou centre de tractament de residus, com es diu tècnicament, estigui en funcionament, hi haurà una deixalleria, i hi haurà un tipus de treball no tan difícil com aquest.

El problema de contractar gent -i això, m'ho ha dit la ministra més d'una vegada- és que no es troba la gent quan es busca, i no és una qüestió de dir: "els pagarem més..." perquè els que hi ha, hi són, i tenen el salari que els correspon, i la puja normal d'aquest salari, i treballen amb aquest salari. Seria un greuge comparatiu buscar persones noves que no coneixen la feina tan específica d'allà, a base de pagar-los més o molt més, no?

De totes maneres s'estan fent esforços per intentar que abans del tancament del forn es pugui reduir al màxim aquest nombre d'hores.

Jo, estic convençut que, aquest any no s'arribarà al total que la llei permet, i farem tot

el possible perquè durant el còmput anyal, que és el que diu la llei, no haguem d'arribar a això, perquè confiem poder tancar l'arribada de deixalleria durant un temps -d'escombraries- i poder instal·lar el nou forn en condicions que requerirà més gent. El nou forn, tècnicament, necessita més gent, *inclús* reciclatge de persones, és a dir, que els haurem d'ensenyar les noves tecnologies del nou forn. Esperem i procurarem reubicar totes les persones que tenim ara, si pot ser dins del forn, i les que no puguin per la raó que sigui, pels anys que faci, tindran tota l'atenció de l'Administració perquè el treball que han fet, ho hem de reconèixer tots, és un dels més durs que s'ha fet a Andorra durant tots els últims anys, i això, el Govern ho té molt clar. Per tant, mereixen que una vegada que entri en funcionament el nou forn, o bé es puguin quedar en millors condicions, o bé si volen jubilar-se tinguin dret a unes prejubilacions que seran molt concretes i específiques per a ells.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra repregunta?

Sí, Sr. Antoni Martí, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Gràcies Sr. síndic.

Abans de tot agrair la contesta de la Sra. ministra perquè per a qualsevol ministre reconèixer... -i torno a felicitar al Partit Socialdemòcrata per haver fet aquesta pregunta- però, encara més felicitar a la ministra per dir la veritat. I no és fàcil al Consell General dir que el precepte constitucional no ha estat garantit i, dir-ho, ja té la seva valentia.

I, com que hi ha consellers que estan molt indignats, evidentment, el Partit Lliberal andorrà ha d'assumir la seva responsabilitat; i l'ha assumit i, en tot cas, els responsables en som tots... i això passa, vostè, Sra. ministra, però nosaltres també.

Però la indignació, Sr. Dallerès, si dades hi ha, m'agradaria saber si vertaderament això passava únicament sota la nostra gestió, i per tant la responsabilitat és plena nostra, o si hi ha dades anteriors -i m'agradaria tenir-les- amb les quals es pugui veure que això era una cosa, ja, endèmica que venia ja anteriorment -cosa que ho desitjo-... aleshores és una mica per legitimar la indignació del Sr. Josep Dallerès.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Quina és la repregunta Sr. Antoni Martí?

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Perdoni Sr. síndic.

Com s'ha fet altres vegades, és evident que no hi ha hagut una pregunta però és una demanda d'informació per complementar fins on ha arribat, diguéssim, aquesta deixadesa. I vull felicitar a la ministra per reconèixer, i en tot cas el suport del Grup Parlamentari perquè quan les coses no es fan bé, doncs, jo penso que s'han de dir obertament i clarament.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Antoni Martí, li recordaria que ara estem en l'apartat de les preguntes i demanaria, doncs, als senyors consellers que tornin a demanar la paraula que sigui per preguntes.

Doncs, Sr. Dallerès teniu la paraula...

Perdó? Per al·lusió... Contesteu Sr. Dallerès.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Gràcies Sr. síndic.

Sr. Martí, en cap cas he parlat, aquest cop, del govern lliberal... He parlat del Govern hi no he precisat, i no sóc dels que acostumen a tenir alguns oblitats.

He parlat del Govern d'Andorra i he demanat les dades des de quan? Perquè ho trobo, senzillament, inacceptable sigui el govern que sigui, i crec que no ens ho podem permetre, i crec que qualsevol govern sigui el Lliberal, el Socialdemòcrata o el que sigui, tenim una norma, i els primers que l'hem de respectar som els que estem en aquesta casa. Si nosaltres no la respectem, com volem fer-la respectar pels demés?

És en aquest sentit i sense cap ànim de polemitzar aquest tema, però de trobar solucions.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Sr. Martí, per al·lusió?

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Doncs, vist que el Sr. Dallerès per al·lusió tampoc ha fet cap pregunta.

A veure, jo penso que el Sr. Dallerès té raó, és en el mateix sentit que jo he fet la meua intervenció, no s'ho pot permetre cap govern i, per tant, ja he felicitat al Partit Socialdemòcrata en el seu moment, per fer la pregunta i, torno a insistir, la valentia de la ministra per la seva contesta.

Perquè no ens ho podem permetre, i per tenir suficientment, entre cometes "perspectiva històrica", vull dir, a veure... des de quan, perquè si vostè, Sr. Dallerès, -que jo no vull fer cap polèmica amb vostè- està més o menys indignat... Però també ho diré perquè vostè també ha de ser solidari amb les intervencions anteriors dels seus companys i, aquí, en la intervenció de l'exposició de motius...

El M. I. Sr. Síndic General:

Senyor...

El M. I. Sr. Antoni Martí:

... era molt clar que s'atacava al Govern Lliberal i específicament.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Antoni Martí, cap repregunta?

Cap altra pregunta?

Bé, passem, doncs, a la pregunta número 8.

Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 27 de març del 2002, relativa a la fiabilitat de les declaracions del Ministre Portaveu pel que fa a les relacions d'Andorra amb la Unió Europea, (Reg. 306-A).

Aquesta fou registrada amb el número 306-A i publicada en el Butlletí número 16/2002 del 28 de març.

Exposa la pregunta el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

Efectivament, ja ha sortit durant aquesta sessió en alguna altra pregunta que els consellers de l'oposició seguim amb veritable interès les compareixences setmanals del ministre Portaveu, ja que sempre hi trobem coses interessants.

En aquest cas, però, la situació de flagrant contradicció entre el que havien dit els mitjans d'informació, -i ja dono per reproduïda l'explicació que ens ha fet el Cap de Govern sobre la diferència entre el micròfon, i el que surt, i el que es diu, i el que s'interpreta-, però, en tot cas, el que sí s'havia dit ben clarament és que la ministra de Finances havia acceptat el principi d'imposició del rendiment del capital, dit altrament la fiscalitat de l'estalvi.

L'endemà mateix, va comparèixer el ministre, fins i tot abans d'hora, -per dir-ho d'alguna manera- per dir que no era així.

Resulta que posteriorment a la compareixença del ministre Portaveu, hem pogut llegir l'acta de la reunió del 19 de febrer, l'acta feta pels serveis del Govern andorrà, i hem pogut contrastar, fins i tot, aquesta acta amb les altres dues parts que intervenien, i la nostra pregunta és:

com és que el ministre Portaveu nega, rodonament, el que, efectivament, va dir la ministra a Brussel·les?

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern el Sr. ministre de Turisme i Cultura.

Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Enric Pujal:

... Sí, i ministre Portaveu...

(Se sent riure)

Sí, gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

... i ministre Portaveu...

El M. I. Sr. Enric Pujal:

A veure, de la figura del ministre Portaveu se'n parla abundantment en aquesta M. I. Assemblea cosa que, modestament, agraeixo perquè això vol dir que faig mínimament la feina que em va encomanar el Sr. Cap de Govern.

I, com deia el Sr. Bartumeu, mantinc informada a la població andorrana de les decisions que pren el Govern cada setmana; i ho faig, Sr. Bartumeu, amb tota la fiabilitat que sóc capaç... potser no en sé més, però, la veritat és que hi poso tota la meva dedicació, tota la meva atenció i, de veritat, que si m'equivoco com tots ens podem equivocar, m'equivoco per accident, i mai voluntàriament.

Per tant, això que diuen aquí de fiabilitat m'ha sabut una mica de greu... és normal, perquè quan jo surto als mitjans de comunicació intento transmetre exactament les notícies o les decisions que s'han passat per Govern.

Bé, després, evidentment, no estic d'acord amb el que diu vostè de què ens contradiem amb la ministra i, això, ja ho entendre... Jo penso que no, penso que anem perfectament en sintonia amb la ministra de Finances, i li diré perquè, i ho llegiré: "L'acta de la reunió entre el comissari Fritz Bolkestein, encarregat de la fiscalitat de la Unió duanera i la ministra de Finances, Sra. Mireia Maestre, mantinguda el dia 19 de febrer del 2002 a Brussel·les, és absolutament coincident amb les meves declaracions del dia 21 de febrer en roda de premsa com a portaveu del Govern, ja que vaig voler puntualitzar una notícia apareguda en un mitjà de comunicació en el que literalment es deia: "Maestre -era un titular- expressa a Brussel·les la intenció de gravar l'estalvi dels no residents". I el que es despenia, d'això, és que el Govern hauria acceptat el principi d'introduir una fiscalitat sobre l'estalvi".

En aquella roda de premsa vaig manifestar que el Govern tal i com es reflecteix en l'acta d'aquella reunió -que vostès tenen a la seva disposició i que vostè ha fet al·lusió, i que penso que han mal interpretat- no havia assumit cap compromís sinó que estava i està -el Govern d'Andorra- disposat a cooperar -dic ben bé a cooperar- amb la Unió Europea, amb la fiscalitat de l'estalvi, entenen-se aquestes cooperacions en el manteniment de les negociacions amb la Unió Europea sobre aquest tema i d'altres temes que puguin afectar el nostre Principat.

La voluntat de cooperació, de cap manera, Sr. Bartumeu, es pot entendre com a acceptació o bé com a compromís... Així, jo penso que això és clar.

També li vull apuntar un altre aspecte de l'acta: que les manifestacions que va fer la ministra i el

ministre Portaveu tornen a ser absolutament coincidents.

Permeti'm, doncs, Sr. síndic, citar un paràgraf prou il·lustratiu que diu així: "La ministra de Finances agraeix les explicacions del comissari i recorda que Andorra està treballant i cooperant amb la Unió Europea en diverses matèries i que el Govern andorrà està disposat, també, a cooperar amb la comunitat, amb la fiscalitat sobre l'estalvi." I, ara, ve la qüestió més important: "La ministra apunta que aquesta és la primera reunió política per tractar aquest tema i que es tracta d'una reunió preparatòria de negociacions...".

Jo, doncs, li puc garantir, Sr. Bartumeu, que m'he llegit aquesta acta quatre o cinc vegades i, enlloc, he pogut endevinar el que vostès han pogut llegir, que els fa creure que les nostres declaracions no van ser coincidents.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Bartumeu, voleu replicar?

Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Sr. ministre, l'inconvenient de què vostè portés la contesta, ja escrita, és que no ha pogut adaptar part del que jo li he dit quan li he exposat.

Jo li he dit, quan li he exposat que ens preocupava perquè teníem l'acta de la que vostè em parla, però que també havíem verificat quina era l'opinió, i fins i tot, avui, tenim un problema d'afonia.

Doncs, fins i tot, quina era la transcripció o els resums que les altres dues parts han fet d'aquesta reunió... les altres dues parts són la part espanyola, presidència comunitària i la part de la comissió.

En aquesta verificació que hem fet, hem vist que el titular del diari que vostè citava, -recordo que la notícia estava lligada, també, amb Brussel·les-, no anava tan desencaminat. És a dir, hi ha més que la impressió, hi ha la certesa que la ministra va acceptar a Brussel·les el principi de la imposició dels rendiments del capital, la qual cosa, tampoc suposaria cap trasbals revolucionari, ni hauria estat, potser, necessària la seva prestació de desmentiment de la premsa, perquè aquesta és una posició que

diversos consellers lliberals han expressat en certs moments, no només en reunions a porta tancada sinó, també, públicament als mitjans, no?

Per tant, Sr. ministre, efectivament nosaltres hem vist que hi ha una clara contradicció, i ens preocupa doblement aquesta contradicció, Sr. ministre. Abans en l'altra pregunta que ha formulat el company Josep Dallerès en la qual parlàvem de credibilitat, tots sabem que la premsa andorrana no només la llegeixen els ciutadans d'Andorra i els parlamentaris condemnats a informar-se a través de la premsa, sinó que, també, es llegeix a la Comissió Europea, i com que es llegeix a la Comissió Europea... -la Comissió Europea que van rebre, i que van escoltar i que van estar parlant amb la ministra- aquests han pogut llegir que vostè rectificava el sentit de les manifestacions de la ministra en una primera reunió.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. ministre voleu contestar?

Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Enric Pujal:

Gràcies Sr. síndic.

Sr. Bartumeu, jo m'adono que vostè té més documentació que jo... que jo mateix... No sé, llavors potser que ens fes passar aquesta documentació.

Ja que vostè ens reclama tant la documentació, faci'ns-la passar, perquè jo tinc una acta que es va fer conjuntament a Brussel·les que és l'única acta que jo he tingut, i de la que interpreto les paraules, que li he dit.

Si vostè ha pogut, en els passadissos, obtenir més informació d'aquestes persones que van formar part d'aquesta reunió -que eren una colla, n'hi havia vuit o deu que formaven part d'aquesta reunió-, jo li agrairia que me la fes passar, per tenir-ho més clar. Però, amb els papers que jo tinc a la mà, amb l'acta que es va fer conjuntament, jo mantinc la postura que he dit, que és que no hi havia cap contradicció en aquest aspecte.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Bartumeu teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Una precisió telegràfica, Sr. síndic. Aquesta no és una acta que es va fer conjuntament, aquesta és el resum de la reunió que elaboren els serveis d'Andorra sobre la reunió... Vostè pot dir acta o pot dir el que vulgui, però, aquesta no és l'acta firmada per la delegació espanyola, ni per la delegació de la comissió i, no és l'acta que assumeixen la delegació espanyola i la delegació de la comissió.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. ministre voleu contestar?

El M. I. Sr. Enric Pujal:

A veure, jo tinc entès que no hi ha cap més acta que aquesta, Sr. síndic, que aquesta és l'única acta que existeix i, en tot cas, si hi han hagut algunes anotacions a nivell de membres que van formar part d'aquesta comissió, i les han fet passar al Sr. Bartumeu, jo les desconec. Però, a mi m'han assegurat, -la nostra ambaixadora, concretament- que l'única acta que hi va haver en aquella reunió va ser aquesta.

Per tant, Sr. Bartumeu, si vostè em fa passar o fa passar al Govern aquesta documentació que té a més a més, jo li podré donar la raó. Avui no li puc donar la raó amb els papers que tinc a la mà.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, passem a l'apartat de les preguntes.

Sr. Martí havíeu demanat la paraula.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Més enllà d'aquesta picabaralla verbal, sense anar més lluny, i gairebé semàntica, sobre com s'interpreten les actes, i anant al fons de la qüestió europea, tant la pregunta, al començament, -i farà una mica d'històric no gaire llarg, perquè al començament d'aquesta sessió parlamentària...- tant en la pregunta que ha formulat, legítimament, el Sr. Dallerès es barrejaven conceptes d'OCDE amb blanqueig de diners...

Per tant, aquesta, on -el que deia abans- hi ha una mena de picabaralla per veure quina és la posició, i ho estem fent aquí, públicament, davant de tothom, que segurament allò... Però,

tant la pregunta número 8 que formularà tot seguit el Sr. Jaume Bartumeu sobre l'IRS -que també se'n parla en l'acta de Bolkestein i en la reunió-, jo voldria dirigir-me al Cap de Govern i a tots plegats... però que em contesti el Cap de Govern, perquè així és la sessió de respostes a les preguntes parlamentàries, ens demanem si vertaderament estem fent un favor a la negociació, obrint debats, i si vertaderament aquestes preguntes no estan debilitant la posició del Govern des del punt de vista de la negociació europea?

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Jo, us agrairia, sempre, que ens quedéssim dins de la matèria objecte de la pregunta.

Sr. Cap de Govern vol respondre?

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, jo penso que el fet de parlar en el Parlament és l'essència de la democràcia, certament, però tampoc s'ha de dubtar d'una cosa: que la política exterior és un gran aparador en el qual els mitjans de comunicació fan arribar pertot arreu les opinions que s'expressen en qualsevol moment.

Per això, quan estem aquí, gràcies a les transmissions que es fan d'aquests debats, la manera de parlar de tots nosaltres ha de ser més continguda de la que pot ser, segurament en una comissió legislativa sense presència de mitjans de comunicació, i no perquè els mitjans de comunicació no siguin fonamentals per la democràcia sinó perquè cadascú ha d'estar al lloc que li correspon, en el moment adequat.

Hi ha discussions que s'han tingut, inclús, en la comissió -en l'extinta o en la reduïda comissió-, però... de la qual en va formar part el Partit Socialdemòcrata, -i que després va marxar de la comissió d'intent de consens- i, en aquella, es va dir que la postura del Govern, -que ja la vam expressar, aquí, en aquesta sala, en el debat d'orientació política... i d'investidura, perdoneu... més aviat d'investidura, perquè és el primer d'aquest any i del passat-, és va dir que no seríem els primers a parlar de fiscalitat de l'estalvi, però, tampoc seríem els darrers, i que volíem veure que la voluntat de la Unió Europea fos realment la bona.

I, això ho podem dir obertament perquè es publiqui allà on sigui, es manté aquesta posició. Això, no evita la coherència sobre la mateixa resposta que va fer, crec jo, la ministra a Brussel·les i el que va dir el ministre Portaveu.

Però, jo penso que sí, que una mica en la línia del que diu el Sr. Martí, hi ha debats de política exterior, que en altres països no es fan d'una manera tan pública com a Andorra o, almenys, una vegada fets en aquesta Sala, en la qual no es pot parlar de tot -només faltaria- no se'n treu moltes vegades, crec jo, -en alguns casos de manera intencionada, i no em refereixo de cap manera a cap conseller, ni a cap partit polític d'Andorra, em refereixo a d'altres casos- que se'n treu perfectament una derivació cap als països veïns i cap a Brussel·les, i que no ens afavoreixen; per una raó molt senzilla, perquè els temes d'Andorra poden tenir una transcendència molt més gran del que representen en realitat, en ells mateixos, i se'ls treu moltes vegades del seu contingut i del seu context. Jo ho constato així, i ho he constatat sempre, i quan escrivia editorials, fa molts anys, ho deia sovint. La premsa en alguns casos, -d'Andorra- no té el mateix tracte com té amb altres països de la Unió Europea, i que tots són socis iguals.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna repregunta?

Sí, Sr. Jaume Bartumeu teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sr. síndic... jo, ja, ben sincerament, perquè se n'adonarà després, no és una repregunta, sinó per dir que aquí s'han fet unes afirmacions de gran importància política en les quals es fa referència a l'actuació del Partit Socialdemòcrata, i si el Sr. síndic ho vol tolerar com per al·lusions, doncs, intentaré ser molt breu, però, he de contestar, no?

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, sí, us permeto contestar... Efectivament.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

En primer lloc, el Sr. Cap de Govern diu extinta comissió de la qual... o després diu que no és

extinta del tot, i de la qual va marxar el Partit Socialdemòcrata...

Sr. Cap de Govern, li recordaré: no era cap comissió, era una trobada entre els tres grups parlamentaris i el Govern.

Li recordaré, també, que nosaltres vam constatar que no era possible seguir amb la base en la qual s'estava treballant, i no només ho vam constatar nosaltres sinó, almenys, també, els altres dos grups parlamentaris... el Govern ho ignoro.

I, acabaré dient-li -perquè abans hi ha hagut una al·lusió una mica etèria en una de les contestes del ministre, que ara potser puc interpretar, en la qual feia referència a què aquesta extinta o no extinta "no comissió" seguiria reunint-se, cosa que evidentment desconec, perquè no en parlen ni els mitjans de comunicació, imagini's!-... Doncs, resulta que va haver-hi una relleugada d'una reunió entre dos grups parlamentaris, -un grup parlamentari que ara, tampoc no hi és, per cert-, i el Govern; i aleshores nosaltres no hi vam ser convidats. Això era una precisió.

L'altra és sobre la qüestió de si aquí, hi ha bons andorrans i mal andorrans, i parlar, aquí, al Consell General de segons quins temes que teòricament haurien d'estar reservats al secret dels pares de la pàtria.

Jo crec, Sr. president del Grup Parlamentari Lliberal i Sr. Cap de Govern que la millor manera per intentar que nosaltres no siguem tan mals andorrans com vostès ens pretenen indicar de manera més o menys subliminal, seria que la comissió virtual d'exteriors tingués una activitat clara, precisa i concreta, i que el Sr. ministre d'Exteriors viatgés menys al Vaticà, i es dediqués més a informar a aquesta comissió.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, en tot cas, si us plau, per al·lusió i molt breument.

Una vegada contestat ho donaria per tancat i, en tot cas, si hi hagués d'haver alguna repregunta, llavors voldria que fos respectant la pregunta d'origen que fa referència a la fiabilitat de les declaracions del ministre en un tema concret.

Doncs, si us plau, Sr. Cap de Govern molt breument teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Per al·lusió i per dir que no estic d'acord amb el que ha dit el Sr. Bartumeu.

En cap moment nosaltres els hem classificat de mals andorrans, ni per passiva, ni per activa, ni penso fer-ho mai, ni ho faré mai!... No sé com vostè ho ha interpretat... O vostè té el complex de ser-ho o jo no sé què... No entenc que vostè es pugui donar... o atribuir-se una qualitat de mal andorrà. He dit molt clar que en cap moment, -em refereixo a la publicació de determinades coses fora del país- fos la responsabilitat de ningú.

Aquí es pot dir tot, i tot el que diem aquí ho diem amb el millor interès pel nostre país, tots nosaltres. No se'm passarà mai pel cap pensar que vostè, ni ningú dels seus companys, sigui un mal andorrà per expressar les seves opinions aquí.

El que sí dic és que les nostres opinions, aquí, tretes de contextos en alguns llocs, i en alguns determinats i comptats mitjans de comunicació, com passa a tot el món, sí, que poden fer una mala feina per Andorra, sense cap responsabilitat de qualsevol persona que hagi emès les seves opinions aquí.

Li demano que em cregui, perquè de cap manera voldria que quedés aquesta impressió que jo qualifico... ni jo ni, segur, el Grup Parlamentari encara menys, als companys que tenim, aquí, en aquesta Sala.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Antoni Martí.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Sí, jo dic el que diu el Sr. Cap de Govern: vull dir, no és l'estil ni serà mai l'estil del Grup Parlamentari Lliberal de fer... Nosaltres no tenim... A veure, és que no tenim cap motiu per fer-ho, i a més no tenim la vocació per fer-ho.

Aquí en aquesta Sala s'assenten... -perdó, jo penso que legítimament- totes les forces parlamentàries escollides pel poble andorrà.

Jo he fet simplement una pregunta. Si s'ha entès que jo volia dir que d'un costat hi ha els mals andorrans i de l'altre la gent responsable, no és així... Tots som consellers generals, i l'única pregunta, i la meua única intenció, Sr. síndic, i ja acabo, és que es valorés que, per una

part, hi ha un partit que és el Partit Socialdemòcrata -que legítimament pensa que això són preguntes que s'han de formular; i jo faig una lectura diguéssim negativa des del punt de vista de la interpretació d'aquestes-diguéssim, lluites normals parlamentàries des del punt de vista exterior.

Ja està. Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sí, donaria per acabat aquest tema...

(Se sent una veu)

És una repregunta Sr. Josep Dallerès? Una repregunta.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Gràcies Sr. síndic.

Celebro de totes formes l'última intervenció del Sr. Cap de Govern que en aquest cas comparteixo.

Però, sí que la primera... Hi ha hagut una contesta que ha reiterat, *inclús*, ara el Sr. Martí posant una mica en entredit el fet de discutir certs temes aquí al Consell General, i la meua pregunta va en aquest sentit.

És, perquè no sigui així: quants cops, referent al tema de l'OCDE, referent al tema que ens ocupa -el tema amb Europa-... quants cops, des de l'inici de la legislatura, s'ha informat a la Comissió Legislativa de Política Exterior on realment pot haver... hi ha d'haver, diria jo, aquest debat que no té perquè ser a porta oberta, vist que és un tema que acaba arribant al Consell? Quants cops s'ha informat a la Comissió Legislativa de Política Exterior sobre aquest tema?

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern...

Sr. Cap de Govern teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Perdó, Sr. síndic.

Jo no he comparegut a la Comissió Legislativa de Política Exterior cap vegada, vostès ja ho saben, i el Sr. ministre en aquesta legislatura em sembla que tampoc...

El M. I. Sr. Juli Minoves:

Sí, sí...

El M. I. Sr. Cap de Govern:

... Una vegada, a petició del Sr. ministre.

I, comparteixo el neguit que potser haurà de ser més freqüentment sobretot ara en els moments en què estem, hauria de ser més freqüent aquesta compareixença, no hauria de ser virtual com, certament, coincideixo a qualificar-la, en aquest cas, com diu el Sr. Bartumeu, en alguns casos... i en alguns anys encara ho era més, no?

Per tant, em sembla que val la pena que li donem el paper que es mereix... La voluntat hi és, i a vegades si no es fa més, és perquè el dia a dia dels treballs no permeten portar propostes concretes que valguin la pena discutir, però encara que no hi hagi propostes concretes, jo, exhortaré, naturalment -i el Sr. ministre ho farà- a demanar la compareixença davant de la comissió cada vegada que cregui que valgui la pena.

El M. I. Sr. Síndic General:

Gràcies.

Sr. Martí havíeu demanat la paraula per formular una repregunta o per al·lusió?

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Jo, aquí, sí que he de dir que com a càrrec que ocupo com a president de la Comissió Legislativa de Política Exterior... Bé, hi ha una novetat, i és que aquesta pregunta que fa el Sr. Josep Dallerès és gairebé una pregunta parlamentària entre parlamentaris, perquè aquí, sí que ho sap, en tot cas ho ha de saber, i ho sé, és el president de la Comissió Legislativa de Política Exterior, quan vostè pregunta una cosa que ja sap perquè també hi ha components en la Comissió Legislativa de Política Exterior del Partit Socialdemòcrata... Per tant, a mi em sembla molt bé que ho demani, una vegada. Vostè ja ho sap, i si vostè volia que se sabés...

Ara bé, el Sr. Jaume Bartumeu al començament, ja no sé en quina pregunta, parlava també de comissió virtual... A veure, sap que tots els membres de la Comissió Legislativa de Política Exterior -de la qual sóc el president-, però jo penso que globalment, tots els components de la Comissió de Política Exterior, quan faci falta, farem les oportunes

gestions a petició de l'oposició, i serà un plaer de convocar-la, quan faci falta, i d'immediat o la setmana que ve o l'altra, i tantes vegades com faci falta. I, en tot cas, el Grup Parlamentari Lliberal i el president no faran cap veto perquè es pugui comparèixer tantes vegades com faci falta a la Comissió de Política Exterior.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna repregunta?

Sí no hi ha cap altra repregunta passariem a la número 9 i última pregunta.

Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 27 de març del 2002, relativa a l'abast de la informació de la qual disposa el Ministeri de Finances sobre els acords establerts per la banca andorrana amb l'administració fiscal dels Estats Units d'Amèrica, (Reg. 307-A).

Aquesta fou registrada amb el número 307-A i publicada en el Butlletí número 16/2001 del 28 de març.

Exposa la pregunta el Sr. Jaume Bartumeu. Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Efectivament aquesta pregunta fa referència a un tema concret que hem pogut llegir en aquesta acta unilateral i, per tant, diguem-ne un resum de la reunió elaborat per la delegació andorrana, que ens ha estat facilitada pel Govern, i que ha arribat tramitada per via de la Comissió de Política Exterior. El Sr. president de la Comissió de Política Exterior, ens la va fer arribar quan la va rebre del Govern a través del Sr. síndic.

Bé, en aquesta acta hem llegit amb una certa preocupació que en el marc de les converses sobre el projecte de la directiva de fiscalitat sobre l'estalvi durant la reunió, els representants de la Unió Europea, va saber que la comissió va fer avinent d'un greuge al Govern

andorrà en què denotaven que se'ls estava tractant com a europeus, com a Unió Europea, d'una manera diferent i menys positiva pel que fa a l'intercanvi d'informació i no pel que fa a l'organisme IRS que és l'organisme de control de la fiscalitat als Estats Units, no? -un dels organismes, tampoc vull amb això afirmar que sigui l'únic.

Bé, nosaltres vam llegir això, ja ho he dit abans, i, per tant, doncs, em repetiré que també vam contrastar com havia anat aquesta reunió i, efectivament, aquí tenim un problema, i volíem saber si era cert que la ministra de Finances havia declarat a Brussel·les, el dia 19 de febrer, que desconeixia l'abast de l'acord dels bancs andorrans amb l'IRS americana, i el nombre de bancs signataris d'aquest acord. El ministre Portaveu abans llegia l'acta, i l'acta diu això. Ens diu que aquests acords tracten d'un acord privat dels bancs, i que en desconeix -està parlant la ministra- l'abast i el nombre de bancs signataris.

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern, Sr. Cap de Govern teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

És cert que la ministra va respondre això. Vostè ho ha llegit correctament, no hi ha dubte. I què s'ha de dir d'això? Una qüestió pot semblar que de cara als senyors de la Comissió Europea, podia semblar naturalment estrany que el Govern d'Andorra declarés que no coneixia l'abast exacte, ni fins i tot, quants bancs havien firmat en aquell moment.

S'ha de dir que l'IRS -Internal Revenue Service- va aprovar unes normes de procediment anomenades els acords de retenció, etc., d'intermediaris qualificats que requerien que només les entitats financeres i bancàries de tot el món considerades intermediaris qualificats, poguessin treballar amb el mercat de valors americà. És fonamental pel dipòsit de valors de tots els bancs del món, perquè és allà on hi ha els rendiments i les seguretats, no sempre, hi ha casos que no són tan clars. Però en fi, és un mercat segur, i sobretot de molta quantitat.

I això era per contribuir en una tributació efectiva de tots els rendiments dels americans. Els americans, com vostè sap també, allà on vagin tributen al seu país. Això de l'IRPF que

tenen els espanyols ara a Andorra, i als paradisos fiscals, és a tot el món, paradisos fiscals o no, i ho tenen molt assumit. Ho tenen assumit perfectament... segurament, m'imagino que el nivell de defraudació que hi pugui haver d'americans al món, deu ser insignificant. Es deuen refiar més de la hisenda pública que en alguns altres països.

Però el fet és que les normes europees no són les mateixes que a Andorra. La intervenció dels bancs centrals europeus i el banc de Frankfurt, comparat amb la intervenció de l'INAF, que per llei té unes competències determinades, és molt inferior. La de l'INAF, naturalment, i la intervenció, fins i tot, del Govern a Andorra, avui dia, amb les lleis que tenim, és molt inferior a les possibilitats que tenen tots els bancs centrals europeus de tots els països d'Europa, inclòs el banc de Frankfurt.

Per tant, podia sorprendre, i va sorprendre, -i ho comprenc-, al Sr. Bolkestein, tot i que és una persona de grup liberal, però és un liberal d'un país europeu, i per tant, és un home que es va estranyar que no tinguéssim més capacitat d'intervenció en aquests casos. Però és així. No hi ha hagut intervenció en això, malgrat que la ministra ha estat informada d'aquests acords. I el fet que la comunitat se sorprengué, i es considerés agreujada, perquè s'accepta en un mercat de valors americà allò que a Europa no s'accepta, aquí hauríem d'estudiar en detall les diferències entre una cosa i l'altra. No és la mateixa la fiscalitat de l'estalvi que demana Europa. Europa hi està anant, i està fent demostracions que ho vol realment complir en tots els països. I això serà així en els anys que sigui, però serà així per a tothom, però en canvi la naturalesa jurídica no és igual.

Els acords dels intermediaris qualificats són convenis privats entre les entitats bancàries i el propi IRS. En canvi, tot el que tracta d'Europa són normatives i directrius europees que obliguen els estats. Per tant obliguen els bancs encara més a través dels estats.

Els rendiments que es qualifiquen són diferents en un cas i en un altre, i no sóc un expert per fer ara una classe aquí d'això, però no es tracta del mateix. Per tant, també s'ha de dir que de l'acord IRS, per exemple, ens hauria de preocupar, i ens preocupa que hi poguéssim haver una contravenció del secret bancari, del nostre secret bancari, de la Llei que vam fer l'any 1996. Doncs, aquest intercanvi d'informació al qual estan subjectes els ciutadans americans a tot arreu on visquin, i els residents dels Estats

Units, en tot cas, es fa amb el seu previ acord, i no comporta una contravenció de les disposicions legals establertes a Andorra en aquest moment.

Evidentment, afecta a persones molt contades en el nostre país, i no les afecta negativament perquè ja estan sotmeses al seu règim impositiu, i no hi ha cap problema. Altra cosa és, segur, i això em sembla que hi estarem tots d'acord, és que un sistema igual o similar, o més difícil, podria afectar a tots els altres impositors de diners en els bancs andorrans.

Per això la prudència de la ministra al dir... sí, és veritat que no tenim aquesta intervenció més directa, tot i que els bancs estan disposats a donar-nos, quan hagin fet tots ells els seus convenis, ens donaran la còpia de tots ells. Perquè n'hi ha que encara no han fet aquest conveni.

Gràcies Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Bartumeu, vol replicar?

Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

A veure, la nostra pregunta no tenia res a veure amb el secret bancari, al qual vostè ha fet ara una al·lusió de passada. No és aquesta la preocupació, perquè ja sabíem que, efectivament, els clients de les entitats bancàries de nacionalitat americana ja havien estat prèviament advertits, i se'ls havia, fins i tot, fet firmar -imagino- un document conforme estaven assabentats de l'existència d'aquest conveni.

El que és preocupant, la pregunta era: s'ha fet o no aquesta manifestació? La contesta és que sí; em permetrà que ens preocupi que el Govern andorrà estigui encarant aquestes negociacions polítiques amb la Unió Europea. I un tema tan cabdal com aquest, que és el de saber si hi ha o no aquests acords entre la banca andorrana i l'organisme de fiscalitat dels Estats Units, i que el Govern andorrà comparegui allà i digui: "miri no ho sé", perquè això, entre altres coses, demostra una falta d'accés a una mínima informació necessària per resoldre una bona relació amb la Unió Europea.

A nosaltres ens costava de creure aquesta part de l'acta. El Govern ens ho confirma. Manifestem la nostra preocupació i punt.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern, vol contestar?

Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Sí, una puntualització. El que va dir la ministra era que no coneixia l'abast exacte dels acords. En canvi sí que coneixia, això sí -perquè en va ser informat el Ministeri anteriorment, l'any 2000- els acords que volien firmar amb el Tresor americà. I el Govern en va prendre nota. Això ho sabia, que hi havia aquesta voluntat de firmar aquests acords. *Inclús*, l'Agrupació de Bancs Andorrans va trametre al Govern una còpia de l'informe del país sobre el compliment de les normes de coneixement de la identificació dels clients, que és una de les bases de l'IRS, i que van ser aprovades per les autoritats americanes.

Una informació sí que hi era, el que no sabia és l'abast exacte de les firmes dels bancs a Andorra que havien firmat això.

Això és el que va manifestar la ministra en aquest breus termes, però, sí que se sabia quin era el contingut d'aquests convenis per la manera com es firman. No quants bancs l'havien firmat, i en quin moment, cosa que jo espero que ho podrem arribar a saber perquè així ho hem demanat.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Bartumeu teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Repregunta només.

Entenc, doncs, que el Govern sí que disposa del text d'aquest acord.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

El Govern disposa del text proposat pels Estats Units inicialment. Cada un dels bancs que ha firmat, ho haurà firmat, i no tenim exactament

el text de cada banc. Hi podria haver alguna especificitat en cada un d'ells. El que sí que és ben segur, és que si alguna vegada els tenim els seran tramesos, és clar.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna repregunta?

Sí, Sr. Dallerès teniu la paraula.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Gràcies Sr. síndic.

En aquest sentit, jo demanaria si el Govern ha començat a estudiar, o si espera tenir tots els documents per estudiar quines poden ser les repercussions que poden tenir justament aquests documents, en el moment d'iniciar o de continuar les negociacions en aquest sentit amb Europa? I no demano que se'm contesti quines són, únicament demanaria un sí o un no, perquè considero que, en tot cas, s'hauria de tractar aquests temes en Comissió de Política Exterior o de Finances.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern teniu la paraula per contestar.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Sr. Dallerès, hi ha preocupació, i estem estudiant les repercussions, és clar que sí.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra repregunta?

Sí, Sra. Olga Forné teniu la paraula.

La M. I. Sra. Olga Forné:

Gràcies Sr. síndic.

Només voldria que el Govern m'ajudés a matisar una mica els esquemes. És cert, doncs, que l'acord entre l'Agrupació de Bancs i l'IRS americà es basa en el fet que els intermediaris qualificats d'Andorra no són agents retenedors, i en canvi els acords que es poguessin dur a terme seguint les directives de la Unió Europea seria perquè Andorra és un agent retenedor?

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern teniu la paraula per contestar.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

L'agent retenedor no tinc clar el que vol dir, però en tot cas el que sí que és cert, és que els acords IRS són de banc a banc, i no de l'ABA amb l'IRS americà, cada un d'ells, això sí.

I com he dit abans una mica, tots els acords que puguin prendre's amb la Unió Europea per directrius europees hauran de ser de l'estat amb la Unió Europea, obligant a tots els bancs i a totes les entitats financeres per sota.

Per tant, segur que hi haurà diferències substancials entre una cosa i l'altra, perquè els Estats Units tenen un tipus, *inclús*, de tributació, i em sembla, i estic dient el que crec, però no estic documentat per saber-ho, em sembla que no es tracta de la fiscalitat de l'estalvi amb retenció a l'origen dels volums que s'està parlant en les directrius europees o en els tractats de fèria i tot això. Per tant és un altre tipus, és l'impost americà que canalitzen a tot el món, visquis on visquis.

No és el mateix que pel cas dels europeus, però és clar, hem d'estudiar paral·lelament les dues coses, sabent que la incidència americana no és la que seria en cap cas una altra incidència, és impossible. A Andorra no hi podria haver deu mil impositors americans posant diners als bancs andorrans sense que el seu país ho conegués, perquè actuen d'aquesta manera. I en canvi sí que hi ha molts impositors que no són americans i tampoc andorrans, i és d'aquests i dels seus dipòsits dels quals ens hem de preocupar, lògicament, perquè siguin transparents, perquè estiguin fora de qualsevol sospita criminal, i en tot cas, perquè estiguin dins de les normes europees aplicades a tothom. No només a uns quants.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra repregunta?

Sí no hi ha cap altra repregunta, doncs moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

(Són les 18.35h)

ANNEX

Llistat de preguntes al Govern amb resposta oral disponibles per a la sessió del dia 11 d'abril del 2002

1. Pregunta urgent amb resposta oral del Govern presentada pel M. I. Sr. Josep Dallerès Codina, conseller general del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 9 d'abril del 2002, relativa al contingut de la carta tramesa per la ministra de Finances al secretari general de l'OCDE en relació amb el projecte d'aquell organisme internacional sobre la competència fiscal perjudicial. (*Reg. 340-A*).

2. Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel M. I. Sr. Francesc Casals Pantebre, conseller general del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 4 de desembre del 2001, relativa a l'allargament dels horaris comercials. (*Reg. 1040-A*)

3. Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel M. I. Sr. Francesc Casals Pantebre, conseller general del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 27 de febrer del 2002, relativa als acomiadaments de diferents treballadors del Grup Agrícola-Reig. (*Reg. 197-A*)

4. Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 7 de març del 2002, relativa a la reunió mantinguda pel ministre d'Exteriors al Vaticà. (*Reg. 231-A*)

5. Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 12 de març del 2002, relativa a l'acord de cooperació amb la Unió Europea. (*Reg. 250-A*)

6. Pregunta amb resposta oral del Govern presentada per la M. I. Sra. Olga Forné Angrill, consellera general del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 15 de març del 2002, relativa a les mesures que es preveuen d'immediat en els diferents serveis mèdics de l'Hospital Na. Sra. de Meritxell per atendre els pacients de manera àgil, ràpida i adequada. (*Reg. 264-A*)

7. Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel M. I. Sr. Esteve López Montanya, conseller general del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 27 de març del 2002, relativa a les condicions de treball d'alguns treballadors del forn incinerador. (*Reg. 305-A*).

8. Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 27 de març del 2002, relativa a la fiabilitat de les declaracions del Ministre Portaveu pel que fa a les relacions d'Andorra amb la Unió Europea, (*Reg. 306-A*).

9. Pregunta amb resposta oral del Govern presentada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per escrit de data 27 de març del 2002, relativa a l'abast de la informació de la qual disposa el Ministeri de Finances sobre els acords establerts per la banca andorrana amb l'administració fiscal dels Estats Units d'Amèrica, (*Reg. 307-A*).

Diari de Sessions del Consell General

Dipòsit legal: And. 275/94
ISSN 1024-9052

Preu de l'exemplar: 1,20 €
Subscripcions: Tel. 821234